1e JAARGANG MEI 1955 — Nr 5 LOSSE NUMMERS : 5 Fr.

DE VOLKSUNIE

MAANDBLAD — ORGAAN VAN «DE VOLKSUNIE» V. Z. W.

U hebt sympathie voor ons en voor ons STREVEN. Laat ons NIET ALLEEN VECHTEN. TREEDT TOE, en VECHT MET ONS !

ONS KONGRES: KEERPUNT EN BELOFTE

Het behoort tot de joernalistieke geplogenheden dat vergaderingen, optochten en kongressen van het eigen kamp steeds uiterst goed slagen en als grote successen worden bezongen. Wij gaan ons niet aan dezelfde overdrijvingen bezondigen doch of wij het willen of niet, wij zijn het de waarheid verplicht te schrijven dat dit eerste kaderkongres van de «jonge» Volksunie alle verwachtingen overtrof. Voor de eerste maal sedert het einde van de oorlog kwamen ruimschoots duizend Vlaamsgezinden, die niet beschaamd waren zichzelf Vlaams nationalisten te noemen, EENSGEZIND samen om te getuigen voor de noodzakelijkheid en de levenskracht van een Vlaamse politieke partij.

Het begon allemaal zeer zonnig op die Zondagmorgen van 24 April : het weer en het kongres. De zonnestralen speelden in de plooien van de wapperende leeuwenvlag, boven de ingang van het Vlaams Huis «Roeland». De zon verwelkomde ook de deelnemers, de oude en de jonge garde, die vroeg, talrijk en van overal te Gent toekwamen. Het gewemel in de straat voor het Vlaams Huis, de begroetingen van de strijdgenoten onderling waarvan er velen mekaar in geen jaren nog gezien hadden, deed feestelijk aan

Er hing geestdrift in de lucht, er was geestdrift in de harten. Zolang was het al geleden dat men nog met zovelen bij elkaar kwam ter bespreking van de Vlaams nationale strijd, die in elk geval moet worden voortgezet ook en vooral op het partijpolitieke plan.

Naast sterke afvaardigingen uit de nabijgelegen provincies, was ook het verre West-Vlaanderen (de kust en het Ieperse) aanwezig benevens het nog verdere Limburg. Waarlijk, de inzet van dit kongres beloofde het allerbeste. Want als er vóór tien uur reeds honderden deelnemers op het appel waren om de verschillende sektievergaderingen bij te wonen die uiteraard geen grote aantrekkingskracht uitoefenen, wat zou het dan in de namiddag worden voor de slotvergadering !

In de ruime verbruikzaal van het Vlaams Huis krioelde het van belangstellenden, die met moeite aan een verfrissing geraakten Mensen uit alle standen verbroederden er om het Vlaamse standpunt : arbeiders, boeren, middenstanders en intellektuëlen. De begroetingen waren niet uit de lucht, hier en daar werd reeds geklonken op het succes van het kongres en niet voorbarig, want het mocht terecht geslaagd worden genoemd eer het begonnen was. Het sekretariaat, bediend door zeer bedrijvige, frisse en glimlachende juffrouwen en jongemannen die er al even opgeruimd uitzagen, wist zich met veel moeite maar kranig in zijn hoek te handhaven. Het moet gezegd, de heren Van Der Paal en Godaert die het leeuwendeel van de organisatie op zich namen haalden eer van hun werk en ook van hun helpers en helpsters.

De grote feestzaal van huize «Roeland» was voor de gelegenheid smaakvol opgesmukt. De grijze doeken aan de muren getuigden van zin voor stijl en soberheid. De leeuwen klauwden in 't rond en de groene voorzitterstafel ontbrak natuurlijk niet. Het geheel werd beheerst door een spandoek met de leuze : MET DE VOLKSUNIE VOORUIT ! Prachtige muziek verwelkomde de deelnemers die voortdurend in kleinere of grotere groepen binnen vielen.

Op de bovenverdiepingen werden ondertussen toebereidselen getroffen om met de sektievergaderingen te beginnen. Hierdoor werden het sekretariaat en de gelagzaal helemaal ontlast, daar de deelnemers allen naar boven trokken. Eén voor één, op ongeloofelijk korte tijd, liepen de verschillende vergaderplaatsen op de bovenverdiepingen barstensvol. Heel wat kongressisten moesten noodgedwongen een andere sektie dan deze van hun keuze volgen. Vooral in de afdeling binnenlandse politiek, voorgezeten door volksvertegenwoordiger Mr. Herman Wagemans, werd het een ware overrompeling. Waar er slechts plaats was voor de helft van het gehoor, bleven de overige toehoorders geduldig recht staan. En geen die er aan dacht het zaaltje te verlaten eer de spreekbeurten en debatten volledig beëindigd waren.

Ja, het kan niet genoeg worden beklemtoond : er was geestdrift en geloof te over op het kongres. De politieke vraagstukken inzake: repressie, schoolpolitiek, zelfbestuur, arbeiderswelstand, volwaardige behandeling van de middenklasse en landbouwpolitiek, werden alle op grondige wijze onderzocht en besproken. Ook de buitenlandse politiek, dit zo veranderlijke en gevaarlijke terrein op ons wereldbeeld, kreeg wat haar toekwam. Het betoog van Mr. Van der Elst was bezadigd, nuchter, gespeend van alle romantiek en zelfoverschatting van de eigen invloed op de internationale evolutie. De opbouw van een eigen politieke Vlaamse macht bleek ook hier de noodzakelijke grondsteen te zijn om een rol te spelen op het Europese en hogere vlak.

De schoolpolitiek en het federalisme waren dé brandende problemen van de dag, ook de repressie behoorde tot de kernvraagstukken. De mening inzake deze en andere bestudeerde vragen deden op geen enkele sektievergadering ernstige meningsverschillen naar voren komen. Nochtans werd de atmosfeer van het kongres — spijt het gewauwel van Le Soir — bepaald door een ware vrije demokratische geest waarin het iedereen mogelijk was zijn opinie onomwonden te verdedigen. Deze eensgezindheid was er niet kunstmatig en werd ook niet bewerkt door enkele «scheurmakers». De «Feiten en Beschouwingenman» van de De Standaard zou, indien hij er aanwezig was geweest (Verboten ?) veel hebben kunnen leren.

Was het in de drukke voormiddag al moeilijk om bij vrienden en bekenden te geraken in de overvolle gelagzaal, op het middaguur was er geen doorkomen meer aan. In verschilende «schuifkens» werd het eten opgediend. Maar niemand protesteerde daartegen, niemand kloeg, moest men immers niet alles over hebben voor de goede zaak ? En was de schitterende opkomst al deze moeilijkheden niet waard ? Terwijl beneden de vorken bedrijvig tikten, het sekretariaat op volle toeren draaide en de «obers» zwetend hun fooien verdienden, werd in een der bovenzalen door verschillende sektieleiders de laatste hand aan de besluiten gelegd.

Hoe al die mensen ten slotte toch aan eten geraakten, behoort tot de geheimen van de «Roeland» keuken en van de onverstoorbare waard. Hetzelfde geldt voor het sekretariaat dat met Oosterse kalmte doch met een Westerse glimlach, de moeilijkste toestanden wist op te lossen.

De namiddagzitting voldeed tenvolle aan de verwachtingen die men terecht na de sektievergaderingen koesterde. Uit alle hoeken van Vlaanderen kwamen nog steeds kongressisten toe en de stemming in de zaal steeg, naarmate de stoelen meer en meer bezet werden. Toen er geen zitplaatsen meer waren bleven de minder gelukkigen met hetzelfde geduld als voormiddags betoond, in hoeken en kanten staan. Tot in de gelagzaal toe stonden de deelnemers opeen geperst. «Wat een volk,» merkte een sympathiek boerke van Nevele op, «ik wist niet dat wij met zovelen waren !»

Kort na drie uur roffelden de landsknechtentrommels en schalden de bazuinen. Daar deed de jeugdmuziekkapel haar intrede Feestelijke klanken begeleidden de leden van het hoofdbestuur der Volksunie, die tevreden lachend de zaal betraden en de toejuichende troepen in oogschouw namen. Het gelaat van professor Couvreur straalde nog feller dan dit van de C.V.P voorzitter Theo Lefèvre op 26 Maart ll. te Brussel bij de verboden betoging tegen de wet Collard. De voorzitter van de Volksunie had er evenveel reden toe om er stralend uit te zien want de dag was mooi !

LUDO SELS AAN HET WOORD,

Na professor Couvreur volgden de andere voormannen der partij. De ondervoorzitters Mr. Wagemans en Mr. Van der Elst. De Heren Balthazar, Bouckaert, De Bondt, Cuypers, Wim Jorissen, Dr Van Leemputten, Maes, Rudi Van Der Paal, Rolus, Proost, Ludo Sels en andere. Het applaus der kongressisten daverde door de zaal en eindigde eerst toen professor Couvreur het podium besteeg om zijn inleidende toespraak te houden.

Hij heette de aanwezigen welkom, bracht in herinnering dat het de verjaardag was van de geboorte van Willem van Oranje en sprak een woord van hulde uit ter nagedachtenis van verdienstelijke Vlamingen die ons de voorbije maanden ontvielen : Dr. Jur. Spincemaille, J. Lootens en andere. Ook de edele figuur van de nederlandse dominee Domela Nieuwenhuis werd even opgeroepen terwijl de deelnemers eerbiedig recht bleven staan. Na een bijzonder dankwoord aan de meest verdienstelijke propagandisten in de abonnementenslag, onder streepte de voorzitter dat de Volksunie een politieke partij wil zijn omdat de Vlaams nationale strijd noodzakelijkerwijze op politiek terrein moet gevoerd worden. Op dit punt kan er geen twijfel of dubbelzinnigheid bestaan : de Volksunie is een zelfstandige partij en zal dit ook blijven.

Instemmende toejuichtingen, de voorzitter sprak naar het hart en de wil der aanwezigen. Het voorlezen der besluiten van de verscheidene sektievergaderingen bracht even een saaiere noot in het geestdriftig geheel, toch werd er aandachtig geluisterd en heftig in de handen geklapt, telkens actuele punten werden aangeraakt. De eis voor onmiddellijke in vrijheidstelling van alle politieke gevangenen en deze voor zelfbestuur, bracht de zaal op een hoogtepunt. AMNESTIE ! luidde de eis.

De toespraak van de heer Proost, schepene te Zwijndrecht en voorman van de middenstand, was één aanklacht tegen het onrecht waaronder vele middenstanders gebukt gaan. Cijfers en voorbeelden wierpen een schril licht op de bekommernis der onderscheidene regeringen om het verder bestaan van de middenklasse.

(Lees door blz. 8)

BERICHT

Een aantal lezers ontvingen ons blad tot nu toe kosteloos bij wijze van toezending over de post. Dit geschiedde om ons blad in ruime kring bekend te maken.

Wij vragen thans met nadruk dat al diegenen die ons blad goed vinden een abonnement zouden nemen door 50 Fr te storten op

P.C.-rekening 885.72, Volksunie, Antwerpen.

* PEPERNOTEN *

DE POTEN VAN DE VLAMINGEN.

Zodus Renard, de Waalse sindikale bons, schijnt ondanks zijn naam, geen vos te zijn. Op 1 Mei te Luik heeft hij nu eens brutaal oprecht gezegd wat de Walen over de Vlamingen denken. Spijtig dat niet iedereen de gedachten van de andere Waalse, Brusselse en Franskiljonse politiekers over de Vlamingen kan lezen, men zou gauw inzien dat zij ons inderdaad als Vlaamse beesten aanzien. De socialist Renard heeft dus gezegd dat hij niet zal dulden dat onze poten zullen trappelen op het Sint Lambertusplein bij de op touw gezette betoging van het Comité voor Vrijheid en Demokratie! De Walen zullen geen inmenging van de Vlamingen dulden in hun provincies.

Vele Vlamingen zullen erg verwonderd en verontwaardigd zijn door deze aal. Wij niet. De Walen mogen hun eigen pot koken. Maar dat ze dan ook uit onze keuken blijven. Wij kunnen het best doen zonder hen. Er zijn nu eenmaal twee volkeren in ons land. Met welk recht dringt men ons een Waalse oplossing op voor het schoolvraagstuk, oplossing die de overgrote meerderheid van de Vlamingen niet wil? Is dat demokratie?

De Volksunie komt uitsluitend op in het Vlaamse land. Wij trekken ons van de Waalse aangelegenheden niets aan. Wij zetten onze voeten — of onze poten! — nooit in Wallonië. Ook aan betogingen in het Walenland nemen wij geen deel. Maar wij zijn dan ook vastbesloten alle Franssprekenden het recht te ontzeggen zich met onze zaken in Vlaanderen te bemoeien. Wij ook zullen hen buitenschoppen als ze bij ons baas willen spelen.»Daarom dat wij Vlaanderen zelf willen besturen. Slechts zelfbestuur of federalisme kan redding brengen. Het wordt tijd dat men het gaat inzien.

DE VLAAMSE BOERENBEESTEN.

Dat de oud-kommunist en het oud-verzetslid Demany, thans socialist, de Vlaamse boeren zo uitscheldt, is een bewijs te meer voor onze stelling dat de Franssprekende Brusselaars in ons land nog een groter misprijzen voor de Vlamingen koesteren als de Walen. Wij hebben daar slechts onze besluiten uit te trekken. En dat de Katolieke Vlamingen zichzelf maar niet bedotten met te menen dat de Franssprekende Katolieken meer achting voor ons hebben. Wie die heren van wat dichterbij kent, weet dat zij er niet anders over denken. Zij zijn echter wat beleefder omdat zij zonder Vlaanderen nooit een ministerzetel zouden bemachtigen. Als ze die zetel echter hebben, handelen ze net eender als de linkse Walen thans.

Dat de Brusselse socialisten in hun opgewondenheid onze boeren voor beesten uitschelden, zal echter tot gevolg hebben, zoals onze vriend Ludo Sels op ons kongres zei, dat onze boeren thans toch al zullen weten dat ze niet meer voor de socialisten moeten kiezen. Te meer, daar, zoals «Het Boerenfront» terecht aanstipte in het blad «Voor Allen», dat de socialisten gratis overal verspreidden, met geen woord sprake is van de landbouwvraagstukken, noch in de verwezenlijkingen van het laatste jaar, noch bij de nieuwe plannen van de linkse regering! Wat wel een toppunt is!

LEUGENS EN BELOFTEN «VOOR ALLEN»...

Men kan als waarachtig christen niet akkoord gaan met sommige uitspraken van priesters. Wanneer zij stelling nemen in maatschappelijke, ekonomische en politieke vragen kunnen zij net als andere mensen zich vergissen. Slechts de Paus is onfeilbaar en dan nog alleen wanneer hij ex cathedra spreekt over zuiver godsdienstige aangelegenheden. De wijze echter waarop de socialisten de kardinaal en de priesters bekladden is eenvoudigweg walgelijk. In hun spotprenten stellen ze het voor of niet zij, de socialisten, een nieuw schoolontwerp ingediend hebben, maar wel de kardinaal en de pastoors! En deze laatsten zouden thans de gelovigen ophitsen tot moord en brand! In elk geval een sprekend bewijs voor de socialistische stelling dat zij niets tegen het geloof hebben.

...EN GEWUSTE WAARHEIDS-VERDRAAIING VAN HET PAROCHIEBLAADJE.

Wij weten niet welk venijnig C.V.Peërtje in «Het Parochieblaadje» schrijft, maar zo een schandalige leugenaar en misleider van de eenvoudige gelovigen hoort daar niet langer thuis. In het nummer van Zaterdag 30 Aprli durft men als volgt de waarheid verdraaien in een artikeltje «De Schoolstrijd en de politieke Partijen»:

«Dat er in ons land maar één partij is, die de rechten van de katholieke ouders wil erkennen, is niet de fout van de ouders, maar van de andere politieke partijen.

Al de politieke partijen kunnen de schoolkwestie oplossen als ze voor recht en vrijheid zijn. Onze strijd gaat niet vóór een partij ,wel met één partij, omdat het niet anders kàn door de schuld van de andere partijen.»

«Het Parochieblaadje» weet zeer goed dat «De Volksunie» in zake schoolstrijd veel beter aan de verzuchtingen van ons Vlaamse volk tegemoet komt als de partij, waartoe dat oneerlijk schrijvelaartje behoort. «De Volksunie» is de enige partij, die de volledige schoolgelijkheid wil. De C.V.P. durft dat niet eens vragen uit schrik voor de linkse partijen. Het is bedroevend en schandalig dat «Het Parochieblaadje» dergelijke laster tegenover een christelijke partij als de «Volksunie» durft uiten. Moeten de goedgelovigen niet denken dat ook de Volksunie een linkse partij is? Is dat niet hun bedoeling? Het achtste gebod verbiedt nochtans achterklap en lastertaal. Als men dat zelfs in «Het Parochieblaadje» vergeet, waar gaan we dan naar toe!

KERK EN STAAT.

Op een 1 Meitoespraak te Mechelen verklaarde minister Spinoy in verband met het schoolvraagstuk dat we hier stonden voor een nieuwe strijd tussen Kerk en Staat om de macht en dat in vorige eeuwen steeds de staat die strijd gewonnen had. Het is een schijnbare tegenhanger van de waarheid dat het geloof alle vervolgingen overleeft. De strijd tussen Kerk en Staat was vroeger eehter gewoonlijk gekenmerkt door het feit dat de Kerkelijke vorsten legers hadden. En inderdaad hebben zij die strijd verloren... tegen andere Katolieken. Maar hebben de huidige kerkvorsten nog soldaten? En vooral heeft de strijd niet zijdelings te maken met het geloof, wat vroeger niet het geval was? Wij menen dat de bestrijders van de Kerk thans ook andersgezind zijn dan de vroegere eveneens Katolieke tegenstanders van de Kerkvorsten. En dat de linkse regering thans de strijd zal winnen, gelooft ze zelf wel niet meer!

ZELFBESTUUR, WIND IN DE ZEILEN.

In de rubriek «Van Kamerleden en Senatoren» van 7 Mei waagt Manu Ruys een halve voorspelling dat er een ontspanning in de schoolkwestie zou komen omdat in politieke en financiële kringen zeer zwaar het besef weegt dat de idee van zelfbestuur in Vlaanderen snel veld wint.

Zo is het altijd gegaan in ons land. Wanneer men ziet dat het radikale Vlaanderen aan invloed wint, wordt men gedwongen toegevingen te doen. Zelfbestuur stelt een einde an de overheersing van Vlaanderen door de Franssprekenden, want België is niet alleen gebouwd op het geduld van de Vlamingen maar ook op de onderdrukking van ons volk, op zijn werkkracht en op de eksploitatie er van. Wanneer Vlaanderen zich bewust wordt van zijn eigen macht en Zelfbestuur zou afdwingen dan zou het gedaan zijn met de Brusselse en Franskiljonse woekerplanten op het levenssap van Vlaanderen. Als het dreigt zo ver te komen gooien die heren ballast uit om de gematigde Vlamingen te paaien.

Ook 't Pallieterke wees er op dat door het schoolvraagstuk en door het publiek blootgeven van hun verrachting voor Vlaanderen door de linkse Franssprekenden de federalisten vlug, zeer vlug vooruitgang maken. Verheugend is het dat Vlaanderen weer tot het besef komt van zijn eigen macht. Weg met de volksvreemde diktatuur!

Ons volk wordt zich er van bewust dat dit de juiste oplossing is. En de andere partijen in Vlaanderen zullen ons, al is het met tegenzin moeten volgen. Waar wij treden, zullen zij gaan!

POSTZEGELS.

De interpellatie tegen minister Anseele over het geknoei met het proefdrukken van bijzondere postzegels heeft dus geen gevolg gekend op parlementair plan. De C.V.P. interpellanten hielden er trouwens geen schitterende konditie op na. Du Bus de Warnaffe praatte er zich daarbij zelf in! Na het incident Anseele-De Vleeschauwer over het geknoei met de postzegels in Londen en na het nieuwe incident Anseele is dan toch weer duidelijk gebleken hoe de politiek van de grote partijen in ons land te werk gaat. Partijvrienden krijgen de gelegenheid aardig wat geld te verdienen. Nadien komt dan een gedeelte daarvan terug naar de partijkas voor de propaganda. Zo ook met onze uitvoer en onze handelsakkoorden. De bevoordeelde personen verdienen flink wat grote bankbrieven. Een gedeelte gaat dan wel terug naar de grote partijen. Zo kunnen die partijen hun propaganda voeren. En hoeveel zouden de industriëlen in de Waalse provincies niet geven om te beletten dat er in Vlaanderen industrie zou komen, die mededingers zouden worden of hen van de Vlaamse arbeidskrachten zou beroven? Is men dan nog verwonderd dat Vlaanderen steeds de verschoppeling blijft?

Drs WIM JORISSEN.

FEITEN EN BESCHOUWINGEN

Met bang gemoed vraagt de schrijver van deze «Standaard» rubriek zich weer af of Vlaanderen weer niet de kastanjes uit het vuur moet halen om de Franssprekende christelijke minderheid opnieuw in de regering te helpen. De man is oud genoeg om te weten dat die vraag overbodig is. Het is zo! En het ergste is dat hij zich daaraan flink medeplichtig maakt!

Potsierlijk doet het daarbij aan in dat blad te lezen dat «wij (dit is «De Standaard»!) gelijk in de laatste tien jaar, alleen strijden voor de belangen van Vlaanderen»! Wat hebben die penneknechtjes van hun Vlaamsvijandige partijbonzen dan al gekregen? Er wordt nogal eens hartelijk om hen gelachen. En of er rede toe is! Als men op voorhand weet dat men ondanks alle kaakslagen en ondanks alle trappen tegen het achterwerk toch op een slaafse, hondse trouw kan rekenen, waarom zou men zich dan generen?

Gelukkig maar dat thans zelfbestuur krachtig veld wint en dat er althans onze partij, de Volksunie is, die de bazuinstoot tot zelfbestuur gegeven heeft.

OBJEKTIEVE VOORLICHTING.

Wanneer een links minister over de radio een toespraak houdt over het schoolprobleem drukken onze christelijke kranten 's anderendaags de tekst er van af. Van alle linkse vergaderingen zelfs, hoe weinig talrijk die ook bijgewoond worden, leest men wel eens verslag.

Wanneer de CHRISTELIJKE Volksunie op een kongres voor 1300 kaderleden haar houding bepaalt tegenover het schoolvraagstuk en kordaat opkomt voor algehele schoolgelijkheid naar het voorbeeld van Nederland, hebben diezelfde kranten de moed niet dit onder de ogen van hun lezers te brengen.

Men kan geen duidelijker illustratie hebben omtrent de huichelachtigheid van bepaalde «christelijke» partijpolitieke eenheidsapostelen!

NIEUWE WACHTWOORDEN.

De tweede fase van de schoolstrijd heeft heel wat ontgoocheling gebracht. De C.V.P. politiekers die mede in het Comité voor Vrijheid en Demokratie zitting hebben, zijn al weer aan het weifelen gegaan. Reeds voelde de nieuwe voorzitter van het Leuvens Katoliek Vlaams Hoogstudenten Verbond de behoefte om te bevestigen dat de Leuvense studenten de strijd niet zouden stopzetten, ook al begaf zelfs het Comité voor Vrijheid en Demokratie.

Het wachtwoord strekkend tot wegblijven bij plechtigheden waarop linkse ministers aanwezig zijn, werd verzacht wanneer de Koning zou aanwezig zijn. Maar wat zien we? Zelfs wanneer de koning er niet is gaan de heren Struye en Van Cauwelaert lustig banketteren met de linkse ministers. Net gelijk in de koningskwestie volgen de grote C.V.P.bonzen een andere taktiek als hun volgelingen!

LINKSE EN RECHTSE EENDRACHT.

Het is opvallend hoe goed liberalen, socialisten en kommunisten samen optrekken in de linkse schoolstrijd, in volle verdraagzaamheid voor hun onderlinge geschillen. Het valt te betreuren dat het rechtse kamp nog zo ver niet is. De Christelijke Volkspartij kan klaarblijkelijk haar lasterkampanje tegen ons niet stopzetten! Geregeld op voordrachten ingericht door het Comité voor Vrijheid en Demokratie worden wij door hun sprekers aangevallen... als bondgenoten van de linksen! En dit terwijl hun bladen als «Het Volk» het nog betreuren dat er geen duurzame samenwerking op het regeringsplan is tussen hen en de socialisten! Het zijn daarbij ook wij niet die de socialisten door verraad zoals in Limburg twee bijkomende senatorszetels bezorgd hebben. Daarvoor waren er drie C.V.P.stemmen te krijgen voor enkele honderdduizenden.

Wij begrijpen niet waarom de C.V.P. het zo betreurt dat de Volksunie zo aan kracht, invloed, leden en simpatisanten wint. Het komt er thans mede op aan de linkse schoolpolitiek te dwarsbomen. Een sterke radikale groep zoals de Volksunie zal ook daarin een waardevolle faktor zijn, want radikalen heeft het rechtse kamp broodnodig. In periodes van harde strijd zijn het toch altijd de radikalen die hoofdzakelijk de strijd voeren. Overigens vragen we ons af waarop de C.V.P. wacht om de VOLLEDIGE schoolgelijkheid te eisen. Ook haar kiezers wensen en vragen dat.

∴

De beruchte Demany schreef in het Brussels socialistisch blad «Le Peuple» dat de mannen van volksvertegenwoordiger Wagemans te Turnhout op de betoging tegen Vermeylen waren en zich duchtig deden gelden. Zij winnen terrein op de C.V.P. schreef hij. Eveneens merkte hij na de betogingen te Brussel en te Gent dat onze mensen — flink gesteund door de grote meerderheid van de betogers — de «Vlaamse Leeuw» aanhieven en de Vlaams-nationale strijdkreet «Vliegt de Blauwvoet» lieten weerklinken.

Inderdaad die misrekening hebben de socialisten gemaakt. Ze dachten terecht dat de C.V.P. te mak was om zich tegen hen te verzetten. Ze vergaten ons echter en de oergezonde volkskracht van Vlaanderen Die heeft zich thans tegen hen gekeerd en ze krijgen schrik. Men heeft Vlaanderen altijd maar gevreesd wanneer de radikalen de leiding op zich namen. De slapende leeuw boezemt hen geen schrik in, wel de wakkere! En Vlaanderen wordt wakker!

Binnenlandse politiek

door Mr Frans VAN DER ELST

ONZE KONGRESBESLUITEN

I. MIDDENSTANDS-PROBLEMEN

De middenklasse is in België in potentie nog steeds de talrijkste klasse. Het grootste gedeelte onzer bevolking behoort er toe.

Op **ekonomisch plan** vervult de zelfstandige middenstand een zeer belangrijke funktie en het is in het belang zowel van de enkeling als van de gemeenschap dat deze funktie aan het privaat initiatief blijft toevertrouwd.

Sociologisch beschouwd heeft de middenklasse in de West-Europese beschaving een zeer voorname rol gespeeld en geen stand is beter geschikt om onze aloude tradities van vrijheid, onafhankelijkheid, familiale geest, toewijding aan het beroep, spaarzin en ondernemingsgeest te vrijwaren.

Op **politiek plan** vervult de middenklasse de funktie van evenwichtsfaktor, die remmend inwerkt op de marxistische en kommunistische ideologiën en op de nivellering der massa naar omlaag, die de uitschakeling van de kaders en de elite tot gevolg heeft.

Het kan niet ontkend worden dat de middenklasse ernstig bedreigd wordt in haar bestaan zelf. Tengevolge van de noodlottige ekonomische, sociale, financiële en fiskale maatregelen der regeringen die zich van 1944 af hebben opgevolgd is een sterke achteruitgang onmiskenbaar. De ervaring van de naoorlogse periode bewijst dat geen enkele regering, geen enkele der regerende partijen oog heeft gehad voor de noden van de middenklasse en de fiskale en sociale wetten der laatste jaren hebben onomstootbaar bewezen dat geen enkele belofte ingelost werd. Diensvolgens kan de middenklasse geen het minste vertrouwen meer stellen in de politieke partijen die sedert 1944 het bewind in handen hadden en evenmin in de politieke middenstandsverenigingen die afhankelijk zijn van deze partijen en die uitsluitend partijpolitieke belangen nastreven met miskenning van de belangen van de middenklasse.

Al de instellingen die voor de middenstand in het leven geroepen werden brachten slechts teleurstelling en ook de Hoge Raad van de Middenstand kon, ondanks een ernstige activiteit, geen enkel noemenswaardig resultaat bereiken.

Ten einde de dreigende gevaren te keer te gaan wordt de ganse middenklasse opgeroepen om zich te organiseren in een algemeen syndikaat der middenklasse, dat onafhankelijk staat tegenover de grote politieke partijen en dat de belangen van de middenstand vrij en met gezag kan verdedigen.

In de plaats van de individualistische maatschappij-opvatting moet een organische maatschappijopvatting komen en dringende struktuurhervormingen zijn noodzakelijk in de richting van een wettelijk erkende bedrijfsorganisatie voor de middenstand.

Als onmiddellijke en praktische eisen worden vooropgesteld :

1° Herziening van de sociale wetgeving der laatste jaren en gelijkstelling van de zelfstandigen met de loontrekkenden in alle opzichten zoals de rechtvaardigheid het eist.

2° Hervorming van de inkomstenbelastingen met het oog op het scheppen van redelijke en rechtvaardige toestanden en het uitschakelen van de willekeur en het machtsmisbruik van de fiskus.

3° Reglementering van de handel door hervorming van het handelsregister en van de handelspolitie opdat al wie handel drijft ook effectief aan dezelfde sociale en fiskale lasten zou onderworpen worden en alle ongezonde concurrentie door zwart-handel, grenssmokkel, enz. uitgeschakeld.

4° Invoering van een vestigingswet evenwel zonder numerus clausus, doch met zekere eisen in zake vakkennis, bedrijfsuitrusting en solvabiliteit.

5° Afschaffing van de begunstigingsmaatregelen ten voordele van de grootwarenhuizen, de monopoliebedrijven, de coöperatieven, de grote geconcentreerde bedrijven en gelijkstelling van alle ondernemingen, opdat de concurrentievoorwaarden dezelfde zouden zijn.

Mr Frans VAN DER ELST en Dr R. VAN LEEMPUTTEN.

6° Gelijkstelling van de middenstand met de andere standen wat betreft de huisvestingspolitiek en de kredietpolitiek.

II. LANDBOUWPROBLEMEN

De landbouw wordt in ons land onvoldoende gewaardeerd en verwaarloosd omwille van een economische politiek die eenzijdig afgestemd is op de begunstiging van de Waalse zware industrie ; de landbouwbelangen worden steeds achteruitgesteld voor de belangen der industrie, dan wanneer een groter gedeelte van ons nationaal bezit geïnvesteerd is in de landbouw dan in de nijverheid.

De landbouwersklasse wordt, op sociaal gebied, als een tweede-rangsklasse behandeld en het lot van vele kleine landbouwers is betreurenswaardig; de boerenstand is nochtans geroepen om in het leven van de volksgemeenschap een belangrijke rol te vervullen op sociaal, economisch, demografisch en moreel gebied. De ondergang van de landbouwersstand wordt door het marxisme in de hand gewerkt, zonder ernstig verzet vanwege de andere traditionele partijen.

De leefbaarheid van onze landbouw, inzonderheid van de kleine en middelgrote bedrijven die hoofdzakelijk in de Vlaamse gewesten aangetroffen worden, is ernstig bedreigd. Dringende maatregellen zijn noodzakelijk om aan deze toestand te verhelpen o.m. :

1° **Op technisch gebied :** uitbreiding en aanpassing van het landbouwvakonderwijs en van de voorlichtingsdiensten van het ministerie van landbouw ; versterking van onze landbouwvertegenwoordiging in het buitenland.

2° **Op economisch gebied :** verschaffing van goedkoop krediet voor vestiging en verbetering van de bedrijven ; afschaffing of verlaging van de belasting wanneer het bedrijf van de ouders op de kinderen overgaat; bescherming van de landbouwers tegen de speculanten in landbouwgronden.

Voorzichtige invoerpolitiek en bevordering van de uitvoer van landbouwprodukten ; een gezonde politiek van stockering en marktregeling moet de landbouwers een renderende prijs voor hun produkten verzekeren en in de behoeften van de binnenlandse markt voorzien

De speciale en intensieve teelten, die veel handenarbeid op een kleine oppervlakte renderend kunnen maken, dienen met alle middelen beschermd en ondersteund te worden.

Meer steun van overheidswege bij de strijd tegen besmettelijke veeziekte is noodzakelijk.

3° **Op sociaal gebied :** aanpassing van de sociale wetgeving opdat de landbouwer en zijn gezin als gelijkberechtigde met de andere klassen zou gelijkgesteld worden, vooral wat betreft kindertoeslagen en pensioenen.

In het algemeen en als besluit dient vastgesteld dat een zekere orientatie op gebied van produktie en vooral ook op het gebied van de distributie noodzakelijk is. De geleide economie, zoals die in Nederland bestaat, moet voor onze landbouw de redding brengen. Alleen een geleide economie kan onze landbouw in de gelegenheid stellen samen met de Nederlandse landbouw een sterke economische eenheid te vormen in de plaats van er als slachtoffer of als vijand tegenover te staan.

In een federaal België zou een Vlaamse landbouw-economische politiek gemakkelijk op de Nederlandse kunnen afgestemd worden.

Het landbouwprobleem in België is hoofdzakelijk een Vlaams probleem.

III. BESLUITEN SECTIE ARBEIDERSPROBLEMEN

1. De klassenstrijdideologie moet in principe veroordeeld worden als strijdig met een politiek gericht op de welvaart van gans de volksgemeenschap in al haar geledingen, zoals die door de Volksunie voorgestaan wordt.

2. Wij aanvaarden, in de huidige omstandigheden en in acht genomen de grote invloed van de geldmachten op het staatsbeleid, de noodzakelijkheid van vrije verenigingen van hand- en geestesarbeiders ter verdediging van hun rechtmatige belangen.

3. Wij stellen vast dat de sociale leer der pauselijke encyclieken grotendeels dode letter gebleven is, ook voor de zich kristelijk noemende partijen en syndikaten, die al te zeer besmet zijn door de marxistische ideologie.

4. Alles dient in het werk gesteld ter verwezenlijking van de sociale vooruitgang, zonder bevoordeling van een of andere sociale stand en met bestrijding van misbruiken of wantoestanden die de sociale vooruitgang ondermijnen en vertragen.

5. De zorg voor het welzijn van de volksgemeenschap legt aan de Staat de plicht op de geesel der werkloosheid, vooral wanneer deze omvangrijk en bestendig is, met alle ter beschikking staande middelen te bestrijden. Private belangen en vooral kapitalistische belangen moeten hier wijken voor het algemeen belang.

6. De arbeidersproblemen in onze Vlaamse gewesten, in de eerste plaats het werkloosheidsprobleem, kunnen geen afdoende oplossing krijgen in de huidige unitaire staat. De unitaire struktuur zowel van de staat als van de partijen en syndikaten valt ten nadele van de Vlaamse arbeiders uit. Deze problemen vergen een eigen, zelfstandige oplossing door een aangepaste politiek.

7. Wij klagen de lagere levensstandaard van de Vlaamse werknemers in vergelijking met de Waalse werknemers aan. Onze loontrekkenden verdienen per jaar 4 tot 5 milliard frank te weinig in vergelijking met de Walen.

(Lees door blz. 4)

HET SCHOOLVRAAGSTUK

WINNEN OF VERLIEZEN

De Vlaams-nationalen waren in groot getal te Brussel. Het heeft ons niet verwonderd. Het heeft ons alleen maar aangenaam getroffen ze zo jong en strijdlustig te zien. Fransprekenden waren er weinig te Brussel. Ook dat verwonderde ons niet. Wij weten sinds lang dat het te Brussel rot zit. De voortschrijdende verfransing te Brussel, in de hand gewerkt door de drie partijen, werpt haar vruchten af. Ze zijn zuur en voor Vlaanderen en voor het Christendom. Ook dat werd voorspeld Wat helpt het voor ziende blinden, waar velen het nog van verwachten !

DE BETOGING TE ANTWERPEN

In de schoolstrijd marcheren de drie linkse partijen samen op, alhoewel elk haar eigen program behoudt. Geen van de drie ontkent het bestaansrecht aan de andere twee. Dergelijke onverdraagzaamheid vindt men slechts bij de C.V.P., die vindt dat er maar een rechtse partij mag bestaan, de hunne. Het zijn grote demokraten ! Ze mogen echter gerust zijn. We trekken ons van die kinderachtige streken weinig aan en waar we nog tijd over hebben naast de strijd tegen de huidige linkse regering zullen we wel met hen afrekenen op de wijze die de C.V.P. kwajongens zullen onthouden.

Niemand meer dan de Volksunie, die niet alleen nu maar reeds van voor de verkiezingen de volledige schoolgelijkheid vraagt, gelijk ze in Nederland toegepast wordt, is gerechtigd in het schoolvraagstuk op te treden De C.V.P. heeft nooit in al de regeringen waarvan ze sinds meer dan honderd jaar zetelt het vraagstuk opgelost. Meer zelfs de volledige schoolgelijkheid durft ze niet eens op haar program nemen uit schrik dat ze nooit meer met een linkse partij zou mogen regeren ! Nochtans is het klaarblijkend dat in een rechtvaardige oplossing e staat niet alleen alle leraars, met een zelfde diploma en voor gelijk werk, dezelfde wedde toekent, maar ook dat de scholen met een gelijk aantal leerlingen gelijke toelagen krijgen voor de onderhoudskosten. Dat vragen in ons land alleen wij als partij. En nochtans is dat de verzuchting van al onze christelijke Vlaamse mensen.

Onze Vlaamse mensen mochten van de linksen niet weten dat er een betoging te Brussel geweest was, van de C.V.P. nu mogen ze niet weten dat er in Vlaanderen ook een partij is die een oplossing van de schoolkwestie voorstaat, die onze Vlaamse mensen verlangen. Vandaar dat onze volksvertegenwoordiger Wagemans, die te Brussel reeds mee opgestapt

(Lees door blz. 6)

Niet langer geaarzeld !

★

Sluit aan bij de Volksunie !

★

Lees en verspreid ons blad !

Volledige schoolgelijkheid alleen door zelfbestuur.

ONZE KONGRESBESLUITEN

8. Als bijzondere en concrete aktiepunten stellen wij o.m. voorop :

— de aanpassing van de minimalonen aan de levensnoodwendigheden;

— verbetering van het lot der werklozen;

— gelijkstelling van de lonen der Vlaamse loontrekkenden met de lonen der Waalse loontrekkenden;

— maatregelen ter vrijwaring van de belangen der Vlaamse arbeiders in Wallonië en Frankrijk;

— aanpassing der sociale vergoedingen, o.m. door het uitroeien van de parasitaire wantoestanden in mutualiteiten, verzekeringsmaatschappijen en parastatale instellingen, die weelderig teren op het loon van de werknemers;

— het nastreven van een familiaal inkomen in funktie van de samenstelling van het gezin;

— een doeltreffende huisvestingspolitiek ten behoeve van de arbeiders en bedienden

9. Wij wensen voor alles dat de menselijke persoonlijkheid van de arbeider steeds zou erkend en eerbiedigd worden; dat alle initiatieven zouden in het werk gesteld en bevorderd worden die er op gericht zijn de arbeider op te voeden tot een schoner en beter leven, niet alleen materieel maar ook geestelijk.

IV. PROBLEMEN VAN BINNENLANDSE POLITIEK

Wij stellen vast dat de « gekozenen des volks » er dikwijls het meest toe bijdragen om het parlementair regime te diskrediteren; wij eisen, na het incident Anseele-De Vleeschauwer, dat van aard is om het vertrouwen in regering en parlement te ondermijnen, met aandrang de instelling van een parlementaire onderzoekscommissie met als opdracht de gedragingen en afrekeningen te onderzoeken van de Belgische gezagdragers voor de periode 1940-1944 gedurende dewelke geen regelmatige parlementaire kontrole mogelijk geweest is. Dit onderzoek dient zich uit te strekken over alle overheidsinstanties. Wij drukken de hoop uit dat de betrokkenen dit initiatief zullen steunen om aldus alle verdachtmaking de pas af te snijden.

Wij stellen vast dat de vermindering van de diensttijd tot 18 maanden geen ontreddering teweeg gebracht heeft : dat het budget van landsverdediging ontzettend zwaar weegt op de sociaal-economische toestand van ons land : dat bij het bepalen van de bijdrage van ons land tot de Westelijke verdedigingsinspanning, in funktie van onze buitenlandse politiek, rekening moet gehouden worden én met onze reële mogelijkheden én met de zeer belangrijke materiële bijdragen die wij sinds vele jaren leveren nl. door de afstand van uranium aan een spotprijs. Om deze redenen en om redenen van sociale en familiale aard zijn wij van oordeel dat de diensttijd nogmaals dient verminderd te worden en wel tot één jaar.

Wij vragen het onmiddellijk in voege treden van een statuut voor de dienstweigeraars uit gewetensbezwaren.

Wij eisen met klem dat nu eindelijk eens duidelijk zou gezegd worden welke de verplichtingen zijn van burgers en militairen in oorlogstijd en of de Conventies van Den Haag en Genève ja dan neen rechtsgeldig blijven, alsook of de « Verklaring van de rechten van de mens » ook geldt voor oorlogstijd.

Wij protesteren ten scherpste tegen de steeds voortdurende wantoestanden op Vlaams gebied in het leger en de rijkswacht en eisen dat aan de Vlamingen in het officierenkorps de plaats zou verzekerd worden waarop zij recht hebben.

Wij stellen vast dat door de repressie- en epuratiewetgeving een klasse van tweede-rangsburgers, die als paria's behandeld worden, geschapen werd ; dat deze Londense, uitzonderlijke wetgeving in strijd is met de meest elementaire rechtsprincipes door de Grondwet gewaarborgd : retroactieve strafwetten werden uitgevaardigd ; uitzonderlijke rechtbanken opgericht ; een uitzonderlijke rechtspleging toegepast ; de burgerlijke dood door de beroving van rechten terug ingevoerd ; de confiscatie der goederen toegepast door de enorme schadevergoedingen toegekend aan de Staat.

Het recht werd in dienst gesteld van een politiek van haat en wraak. Daarom is het een plicht, niet alleen van kristelijke naastenliefde, maar van elementaire rechtvaardigheid gans deze uitzonderlijke wetgeving af te schaffen en de gevolgen ervan weg te nemen : wij aanvaarden niet dat België de Verklaring van de rechten van de mens zou ondertekenen zonder eerst zelf deze rechten in ere te herstellen : meer dan tien jaar na de oorlog bestaat hiertoe maar één afdoend middel meer : AMNESTIE.

Wij stellen vast dat in een federaal België dit probleem in Vlaanderen reeds lang zou opgelost zijn.

Wij eisen de onmiddellijke vrijlating van al diegenen die thans nog, meer dan tien jaar na de oorlog, in de gevangenissen zitten wegens oorlogsfeiten; de onmiddellijke afschaffing van het beruchte artikel 123 sexies en van alle uitzonderingsmaatregelen alsmede het stopzetten van de invordering van gerechtskosten, boeten en schadevergoedingen.

Wij verwijzen naar het lot der door repressie of epuratie getroffen oudstrijders die beroofd blijven van hun frontstrepen, invaliditeitsrenten, vermindering op het spoor, terwijl misdadigers van gemeen recht, dieven, verkrachters en moordenaars, automatisch deze rechten terugbekomen na uitboeting van hun straf !

Wat de schoolkwestie betreft wensen wij een onderscheid te maken tussen de ideale, principiële regeling en de huidige schoolstrijd ; in principe staan wij de absolute schoolgelijkheid voor zoals deze in Nederland bestaat ; wij staan op het standpunt dat de staat de verplichting heeft er voor te zorgen dat de burgers aan hun kinderen een degelijke opvoeding kunnen geven volgens hun persoonlijke overtuiging ; dat alle burgers in dit opzicht moeten gelijk zijn voor de wet en een discriminatiepolitiek waarbij het vrij onderwijs in een minderwaardige positie geplaatst wordt ten overstaan van het staatsonderwijs ongrondwettelijk en onaanvaardbaar is ; om deze redenen verwerpen wij de wetsontwerpen Collard als de uiting van een sectaire politiek ; wij aanvaarden echter dat de staat toezicht uitoefent op het onderwijs om de degelijkheid ervan te waarborgen en alle mistoestanden te voorkomen ; tot deze mistoestanden rekenen wij o.m. Frans onderwijs aan Vlaamse kinderen. Wij eisen dat in het onderwijs een gezonde Vlaamse geest zou heersen. Daartoe is de splitsing van het Ministerie van Openbaar onderwijs een eerste voorwaarde.

In verband met de schoolstrijd stellen wij nog vast dat op bepaalde plaatsen de aktie van het Comité voor Vrijheid en Demokratie louter partijpolitieke doeleinden nastreeft ; wij verwerpen iedere verantwoordelijkheid voor de gevolgen van deze houding; wij zijn vast besloten verder te ijveren voor absolute schoolgelijkheid door federalisme, dat in Vlaanderen iedere schoolstrijd onmogelijk maakt.

V. TAALPOLITIEKE PROBLEMEN

Ten overstaan van de positie van het Nederlands in België (slechts 2.910.523 inwoners verklaarden uitsluitend Frans te kennen, tegenover 5.133.228 die Nederlands kennen) eisen wij met klem dat minstens de strikte gelijkwaardigheid van het Nederlands en het Frans in alle Belgische overheidsdiensten, met inbegrip van de diensten van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, zou geëerbiedigd worden; niet alleen in het binnenland maar ook in de Overzeese Gebiedsdelen en in het buitenland; wij protesteren ten scherpste tegen de voor de grote meerderheid van onze bevolking beledigende verwaarlozing en achteruitstelling van onze taal en o.m. tegen het feit dat 90 % van onze diplomatieke en consulaire vertegenwoordigers in het buitenland onze taal niet kennen ; wij verwijzen in hetzelfde verband naar de toestanden in het leger en de rijkswacht, waar de officieren niet eens de taal kennen van hun onderhorigen; wij eisen dat de krijgsmacht eentalig Nederlands zou zijn in Vlaanderen, van beneden tot boven.

Ten overstaan van de huidige toestanden in het Vlaamse land klagen wij vooreerst het voortbestaan aan van een Frans en verfransend onderwijs ; wij eisen de vernederlandsing van alle onderwijs in Vlaanderen met Frans als voertaal door uitbreiding van het begrip schoolplicht tot de streektaal van het onderwijs. In de tweede plaats vragen wij de vernederlandsing van het bedrijfsleven, o.m. door een taalwetgeving op de bedrijfsraden.

Ten overstaan van de aantasting van ons volksgebied aan de taalgrens en rond Brussel vragen wij de wetenschappelijke vaststelling van de taalgrens en de aanpassing van de administratieve en gerechtelijke grenzen aan de taalgrens die definitief zal vastgelegd worden, zoals ook de grens van de tweetalige brusselse agglomeratie definitief dient vastgelegd.

Ten overstaan van de toestand te Brussel en de denationalisatie van de Vlamingen aldaar is een speciaal statuut voor Brussel dringend noodzakelijk; aan de denationalisatie der Vlamingen in de brusselse agglomeratie moet een einde komen; op gebied van het onderwijs o.m. dienen ingrijpende maatregelen getroffen; aan het Nederlands dient een gelijkwaardige positie met het Frans verzekerd.

Ten overstaan van de toestanden in Belgisch Kongo, waar de Vlamingen nog steeds geen taalrechten bezitten niettegenstaande de Vlaamse ministers van koloniën, waar gans de administratie en het gerecht eentalig Frans is, moeten dringend maatregelen getroffen om aan deze schreeuwende wantoestand een einde te stellen.

Met het oog op het bevorderen van gezonde toestanden op kultureel gebied in de ruimste zin zijn wij voorstanders van kulturele autonomie en van de splitsing van het Ministerie van Openbaar Onderwijs ; wij betreuren het dat de C.V.P. reeds op voorhand, bij de stemming over de herziening van de Grondwet in 1953, de mogelijkheid van een konsekwent stelsel van kulturele autonomie uitgesloten heeft door een wijziging van de Grondwet op dit punt af te wijzen; wij drukken de hoop uit dat men niettemin zo ver zal gaan als mogelijk is zonder grondwetswijziging.

Wij zijn echter overtuigd, vooreerst dat de door ons aanbevolen maatregelen slechts gedeeltelijke oplossingen kunnen brengen en niet van aard zijn om aan het Vlaamse vraagstuk in zijn geheel een bevredigende oplossing te geven; vervolgens dat de kans op verwezenlijking van deze gedeeltelijke maatregelen gering is ten overstaan van de lamentabele houding op Vlaams gebied van de gekozenen van het Vlaamse volk.

Wij zijn dan ook vast besloten de strijd te voeren voor de federatieve omvorming van de Belgische Staat ter verwezenlijking van het ideaal van zelfbestuur voor Vlaanderen.

(De besluiten in zake de buitenlandse politiek zullen in ons volgend nummer gepubliceerd worden.)

Schoolvrede door Federalisme is onze leuze !

Onverdraagzaamheid van rechts

Wanneer we voor een paar maanden schreven dat we met al onze kracht de linkse onverdraagzaamheid inzake schoolkwestie moesten bestrijden, voegden we er aan toe dat we weinig vertrouwen hadden in de verdraagzaamheid in het christelijke kamp.

In verband met het Comité voor Vrijheid en Demokratie kloegen we toen reeds de dubbelzinnigheid aan waarmee het zijn werkzaamheden begonnen was. Op die christelijke groepen werd beroep gedaan, waarvan men wist dat ze de Christelijke Volkspartij steunden. Andere christelijke groeperingen als een Boerenfront, een Algemeen Christelijk Middenstands Verbond en een Algemeen Syndikaat der Middenklasse met samen tienduizenden leden werden terzijde gelaten omdat ze de sociaal-ekonomische politiek van de C. V. P. niet steunden. Ook op de Volksunie, die een christelijke partij is en vóór de verkiezingen zoals nu de VOLLEDIGE gelijkheid van alle scholen vroeg werd niet geraadpleegd. In de top van het Comité voor Vrijheid en Demokratie lag alleszins de bedoeling voor er een C.V.P. - organisatie van te maken zonder de naam van die partij, die in ruime kringen om haar lamlendigheid en haar para-marxistische sociale politiek verfoeid wordt haast even sterk als de linksen, te gebruiken. Om de mensen mee te krijgen werd er echter de nadruk op gelegd dat iedereen die tegen de linkse onverdraagzame schoolpolitiek was er welkom zou zijn. In vele plaatselijke comité's werd dan ook beroep gedaan op mensen uit de Volksunie voor het voorzitterschap of voor het bestuur omdat de meeste mensen die voor de schoolgelijkheid vechten inzagen dat op alle krachten — en dan zeker op de moedigsten, die de Volksuniemensen doorgaans zijn — moest beroep gedaan worden.

Hoe dan ook vermits de schoolgelijkheid een van de programpunten van de Volksunie is werd door ons besloten aktief aan de betogingen van het Comité voor Vrijheid en Demokratie deel te nemen en heen te zien over het pietluttig en onverdraagzaam spelletje van de Christelijke Volkspartij. De zaak die op het spel stond was belangrijker. Onze mensen leverden dan ook mee de stoottroepen voor de verboden betoging te Brussel en onze volksvertegenwoordiger stapte er mee op met de andere parlementairen.

Kwam de betoging te Antwerpen waar weer onze leden en simpatisanten in groot getal aanwezig waren, Mr.Wagemans, die zijn plaats innam bij de betogende christelijke parlementairen werd echter door de voorzitter van het Antwerps Comité voor Recht en Naastenliefde, niemand minder dan P. W. Segers, die de driepartijenaktie mee in gang zette maar die thans verklaart dat het Vlaams probleem bijkomstig is, verwittigd dat hij niet geduld werd bij de betogende parlementairen.

Voorwaar een echt Comité voor Vrijheid (met een hoofdletter) en Demokratie (echt, zo heet het comité ! Het is voor de demokratische verdraagzaamheid !)

Terecht verwekte deze weerzinwekkende daad, dit saboteren van de christelijke eenheid waar ze het zo zeer over hebben, de verontwaardiging van alle zelfstandige mensen.

De mening van 't Pallieterke

Het in zelfstandig denkende kringen alomgewaardeerde Pallieterke wees in een hoofdartikel « Offers » van 21 april op het feit dat de C.V.P. parlementairen geen enkel offer voor de oplossing van het schoolprobleem kunnen brengen en haalde de bewuste uitsluiting van onze volksvertegenwoordiger Wagemans aan :

Ten bewijze de houding die cevepekens naar aanleiding van de anti-Collard-betoging hebben aangenomen tegenover Herman Wagemans, het Vlaams Nationalistisch kamerlid.

Deze blijkbaar nog naïeve knaap verkeerde in de veronderstelling dat er al bij al toch een klein verschil was tussen de C.V.P en het Comité voor Vrijheid en Democratie en dat in de rangen van dat Comité plaats was voor alle politiekers die de schoolgelijkheid voorstaan Dus meldde hij zich aan om Zondag te Antwerpen met de anti-Collard-parlementairen op te stappen in de stoet.

Maar P W. Segers liet hem weten dat men niet op z'n aanwezigheid gesteld was ! Wat betekende dat « men » dit kleine offerke op het altaar der verdraagzaamheid (onder kristenen) niet brengen wil. Dat « men » van de schoolgelijkheid een cevepe-monopolie wil maken. Dat « men » de beroering om de schoolkwestie maximaal

(Lees door blz. 6)

BERICHT

Op de zeer druk bijgewoonde sektievergadering voor arbeidersproblemen op ons kongres werden interessante initiatieven naar voren gebracht en voorstellen gedaan. Daar de tijd ontbrak om deze te bespreken werd door de voorzitter de heer Rik Balthazar, een studiedag in het vooruitzicht gesteld die speciaal gewijd zou zijn aan de arbeidersproblemen en verwante vraagstukken (mutualiteiten, syndikaten, enz...).

Wij doen een oproep tot diegenen die ter zake bevoegd zijn en die belangstelling voelen dat zij zich zouden bekend maken op ons sekretariaat.

HANDEL EN MIDDENSTAND

In een voorgaand artikel schreven wij dat onder de vele oorzaken die het bestaan van de handeldrijvende middenstand bedreigen, « het bestaan en de snelle uitbreiding der grootwarenhuizen» een der voornaamste factoren is.

Om dit duidelijker te maken is het noodzakelijk een kleine historiek te geven van hun ontstaan en hun ontwikkeling, terwijl ook rekening dient gehouden met de evolutie der opvattingen over staatshuishoudkunde op sociaal-economisch en politiek gebied.

HOE ONTSTONDEN DE GROOTWARENHUIZEN ?

De eerste grootwarenhuizen kwamen op in Frankrijk en Engeland in volle liberale periode.

Het liberale leerstelsel geboren uit de reactie tegen het staatsabsolutisme verkondigde de grootste vrijheid op alle gebied van de menselijke werkzaamheid : dit is op ekonomisch, politiek, godsdienstig en wijsgerig gebied. Het is de leer van het ongebreideld individualisme: de mens moet vrijuit leven en zo weinig mogelijk belemmeringen ondergaan noch in zijn doen noch in zijn denken. Van daar dat dit stelsel op sociaal-ekonomisch gebied leidde tot de volledige overmacht van de sterkste, evengoed bij de voortbrengst als bij de verdeling der goederen; terwijl op sociaal gebied de vierde stand d.w.z. de werknemers verder behouden werden in de slavernij.

Wij willen aan de evolutie der beginselen van absolute autonomie van het individu met zijn nadelige gevolgen, niet veel woorden verspillen. Dit sisteem is aftands en ware het niet van de fanatieke godsdiensthaat die sommige mensen bezielt, men zou de parlementairen die, deze « laatsten der mohikanen ofte autonome individuën » nu nog verdedigen, gemakkelijk op een hand kunnen tellen.

De stichters der eerste en ook latere grootwarenhuizen waren kapitaalkrachtige heren die de koppen bijeenstaken om hun kapitaal door winkelbedrijf een groot rendement te bezorgen. Tot dan toe had de naamloze vennootschap meestal alleen fondsen samengebundeld om fabrieken en ondernemingen op te richten die tot doel hadden de voortbrengst van goederen, de exploitatie van bodemrijkdommen, de scheepvaart, het aanleggen van grote werken en de internationale handel te bevorderen. In het winkelbedrijf zagen de financiers plots ook een braakliggend terrein dat nog vele mogelijkheden boodt.

Hun doel was door massale aankopen van de meest verscheidene gebruiksgoederen die voor alle klassen der samenleving nodig zijn, de beste prijzen te bekomen, en de huidige distributieschakel over het hoofd ziende, door de tussenhandelaar uit te schakelen, de grootst mogelijke winst op strijken; terwijl hun bijzonderste aanlokmiddel was : lagere kleinhandelsprijs.

HOE GAAN ZE TE WERK ?

Alhoewel de lagere prijzen op het eerste zicht ieder consument ten gunste komen, beklemtonen wij dat aan de basis van dit feit hoegenaamd geen edelmoedige noch sociale bedoelingen ten grondslag liggen maar wel hogere winsten. Deze doelstelling is overanderd gebleven, wat de partijpolitiekers er ook mogen over uitkramen, of van dromen.

Het grootwarenhuis schakelt de tussenpersonen uit, is in veel gevallen goedkoper dan de kleinhandelaar, echter niet altijd. Het trekt de voorbijganger fascinerend binnen, heeft een massale omzet en doet reuzenzaken. Dat weten we allemaal. Meer nog, dit verkoopsorganisme wordt door de politiekers uit de bestaande partijen vooruitgeholpen en bevoordeeld door de enen uit winstbejag omdat ze er geld in belegd hebben, door de anderen om hun kiesvee in het gevlei te komen, daar het grootwarenhuis de gunst van de weinig nadenkende man uit de straat geniet, en door anderen nog omdat ze er een afdoend middel in vinden om de middenstand te laten doodbloeden, zolang tot ze van deze wijdvertakte instellingen door een kleine wet, partij- of staatswinkels kunnen maken, die de bekroning zullen zijn van hun marxistische ideologieën; de handeldrijvende middenstand blijft immers vijandig tegenover hun regiem.

In Frankrijk en meest nog in Duitsland hebben de producenten echter ingezien dat hun kliënteel momenteel niet alleen uit grootwarenhuizen bestaat en dat om de leefbaarheid van hun gewone handelaars verder te verzekeren, een prijsverschil moest gehandhaafd blijven tegenover de zelfs massale aankopen der grootwarenhuizen.

In deze landen betalen de warenhuizen hogere prijzen dan de groothandelaars, zodat ook bij de kleinverkoop in de warenhuizen, alhoewel zij de winst van groot- en kleinhandelaar ineens opslorpen, deze toch zelden beneden de vigerende kleinhandelsprijzen kunnen dalen. Dit noemen wij een gezonde en beschermende maatregel vanwege de producent.

In Engeland echter waar de marxistische worm op een gentleman-manier reeds lang het eigendomsrecht heeft murw geknaagd, en hier in België waar de ene fabrikant zit te wachten om de andere zijn stuk brood uit de mond te nemen, kan men niet zoveel zelf-discipline en vooruitzicht verwachten. De waarheid van bovenstaande bewering wordt zeer goed bewezen door de feiten zelf.

In Duitsland kennen de grootwarenhuizen op verre na niet dezelfde vooruitgang als hier. Integendeel vindt men er een zeer grote ontwikkeling van winkelbedrijven van zelfstandige bedrijfshoofden die in een enkele sektor, sterk gespecialiseerd zijn, tot algemene tevredenheid van producent, handelaar en ook consument, die alle vertrouwen heeft in zijn zeer bevoegde en ook rijk geassorteerde winkelier, waar hij daarenboven even goedkoop en zelfs nog beter koopt dan in het grootwarenhuis. Meer nog, vele Duitse fabricanten verkopen nooit rechtstreeks aan warenhuizen en schakelen altijd de groothandelaar in hun distributie sisteem in, alleen maar om te beletten dat misbruiken zouden volgen uit hun rechtstreekse verkoop aan een grote kleinhandelaar.

Bij de Engelsen daarentegen is ongeveer elk winkelbedrijf een filiaal geworden van machtige aankoops- en distributiecentrales. Zelf de autonome apotheker en dokter heeft er inmiddels ook moeten aan geloven. Het is wel goed eens over onze grenzen heen te zien maar laten wij liever de toestanden in ons eigen land voor ogen nemen.

Spijts de slogans die de warenhuizen in de pers laten verschijnen of op hun ruiten plakken om de goegemeente aan te trekken, moeten we ons niet laten afbrengen van volgende bedenkingen :

— Het grootwarenhuis moet massaal aankopen en dus ook een massale omzet hebben om leefbaar te blijven. Het moet en kan derhalve alleen in drukke centra liggen. Met barnumreklame lokt men het volk : vandaar onredelijke onkosten.

— Het warenhuis heeft een pleiade van directeurs, toezichters, afdelingshoofden en verkooptoezichters die merkelijk de onkosten bezwaren, zonder dat daarom de onmisbare en verantwoordelijke beroepsbekwaamheid altijd ten goede komt aan de koper.

— Het warenhuis koopt, verkoopt, ontvangt kontant geld of een getekende acceptwissel en alles is daarmee effen, terwijl de verkochte waren kilometers ver mede naar huis gesleept worden, waar ze ten eeuwigen dage blijven, zelfs als ze geen bevrediging schenken. Van de gewone winkelier wordt meer geëist.

— Het warenhuis koopt aan de bron en verkoopt aan de consument zodat in de staatskas slechts eenmaal taks ten goede komt. In het andere geval betaalt de groothandelaar dezelfde taks, betaalt de winkelier nogmaals deze taks, en meer nog als de winkelier aan iemand waren verkoopt voor bedrijfsdoeleinden bestemd, wordt er een derde maal taks betaald. De staatskas wordt in alle geval maar eenmaal gespijsd door de handel al over het warenhuis. Al de taksen ontvangen door de staat bij de transactie van de zelfstandige eigenaar, bezwaren alleen diens eigen winstnemingen en zijn verder een profijtelijke inkomst voor « vadertje staat » die de middenstand wat meer afperst dan anderen om het ongelijkmatig, ook aan anderen terug te geven.

Wel kan het warenhuis efficientie bekomen spijts de hoge bedrijfskosten die het gevolg zijn van vestiging, onderhoud, administratie, minder toewijding en vakbekwaamheid vanwege bedienden en personeel, barnumreklame enz. zoals reeds hoger vermeld, door massale aankoop, door uitschakeling van winstneming voor tussenpersonen, vermindering van factuur en overdrachttaksen, maar ook nog door de concentratie der beste verbruiksgoederen in een enkel winkelbedrijf. Dit is wel een werkelijk voordeel voor de consument, wanneer hij over veel tijd beschikt om te winkelen. Goed gezegd kan men aannemen dat men inderdaad naakt een warenhuis kan binnengaan en er alles kopen en betalen wat men nodig heeft om te leven en te sterven, en zich daarbij kan voorzien van een hoopje onnuttige spullen die verder in de vergetelhoek tehuis kunnen oproesten. Wie burgerzin heeft moet ook verder denken dan aan de vijf of tien procent onmiddellijk voordeel die hij heeft, door zijn dagelijkse ofwel occasionele aankoop te doen in een warenhuis.

DE INTREDE.

ENKELE VRAGEN.

Laat ons volgende vragen stellen. Hun antwoord is klaarblijkend.

— 1. Is het warenhuis in onze huidige samenleving een noodzakelijk economische instelling?

— 2. Ontredderen de warenhuizen niet onmeedogend de normale cyclus van de distributie en bedreigen ze niet de middenstand met totale verarming ?

— 3. Zouden bij de verdwijning der warenhuizen geen 5 à 10 % der werkloosheid opgelost worden, daar meer gelegenheid tot werkverschaffing zou te vinden zijn bij een welvarende middenstand ?

— 4. Zou de verdienste van de overgrote meerderheid der belanghebbenden die nu in de warenhuizen arbeiden niet hoger zijn moesten ze in de particuliere sector, ofwel dezelfde functie uitoefenen ofwel zelfstandig handel drijven, daar alsdan plaats zou zijn voor zoveel meer goedbestaande winkelbedrijven ?

— 5. Is het tijdverspil van de consument om zich zijn waren aan te schaffen in het warenhuis niet driedubbel hoger dan in zijn gewone winkel ?

— 6. Zouden niet veel meer gespecialiseerde winkels kunnen bloeien, waar betere waren aan goede prijs zouden te bekomen zijn, doordat de winkeliers niet alleen hun omzet zouden zien stijgen, hun bestaan minder bedreigd zouden gevoelen, en ook hun koopkracht merkelijk zou verhoogd zijn ?

— 7. Zou de staatskas niet beter gevoed worden door inning van meer taksen en door inning van hogere bedrijfsbelastingen, indien gans de omzet der verbruiksgoederen geschiedde zonder warenhuizen? Zouden alsdan de staatsuitgaven bovendien niet merkelijk ontlast worden door werkloosheidsvermindering ?

— 8. Zouden de buitenlandse dumping-artikelen niet beter kunnen geweerd worden bij de sluiting van deze machtige verkoopsorganismen, belust op onderkruiping bij de verkoop, met een onmiddellijk voordeel voor de eigen industrie en een grotere werkverschaffing voor de werknemers in de particuliere sector waar de arbeidsvoorwaarden aangenamer en gemoedelijker zijn ?

WELKE OPLOSSING ?

De eerste vraag is van kapitaal belang.

Het warenhuis, zolang het nog geen staatsinstelling is, die met een gebruikelijk ja gewaarborgd verlies werkt, is alleen leefbaar in grote centra. Dit is overduidelijk en derhalve is het even onbetwistbaar duidelijk dat zijn voortbestaan in rechte niet noodzakelijk is om de verdeling der goederen te verzekeren ook daar en overal elders.

Daar, waar wij er op gewezen hebben dat de absolute vrijheid van de sterksten onder het hoogtij van het liberalisme, uiteindelijk moest gefnuikt worden om de werknemers voor slavernij te behoeden en de arbeiderstand een beter bestaan te verzekeren, evenzeer is het noodzakelijk dat deze verderfelijke uitwas van het anonieme kapitaal ten minste moet besneden worden, tot wat mag en wat niet mag.

Wil dit zeggen dat we de klok op winkelgebied een halve eeuw achteruit stellen ?

Geenszins. Waar dergelijke instellingen een gevaar betekenen voor onze huidige samenleving moet ingegrepen worden,

(Lees door blz. 6)

Zijt U reeds abonnent op ons blad ? Aarzel geen ogenblik en stort onmiddellijk 50 frank (steunabonnement : 100 fr.) op PR 885.72, Volksunie, Antwerpen

Handel en Middenstand

(Vervolg van blz. 5)

ten ware men de middenstand een langgerekte of onmiddellijke dood toewenst. Dit staat vast : de warenhuizen kunnen niet overal in de afgelegen hoeken en dorpen filialen oprichten, want dit ware hun financiële ondergang. Zij hebben dus geen noodzakelijke rol te vervullen in de distributie, derhalve moet hun doenwijze onschadelijk zijn voor de anderen, die minder goed gelegen zijn, minder kapitaalkrachtig zijn en sinds onheugelijke tijden de ruggegraat vormen der maatschappij. Iedereen die dezelfde functie uitcefent in de handel en die ook in de meest afgelegen wijken ten dienste staat van het publiek dat in zijn buurt woont, moet met normale en niet gediskwalifieerde prijzen zijn bestaan kunnen verzekeren

De middenstand moet beschermd worden, niet alleen door beperking der uitbreiding der warenhuizen, maar ook door rechtstreekse middelen. Benevens allerhande hulp en voordelen door de staat verstrekt aan de arbeider, wordt ook zijn loon beschermd, terwijl in de handelssector de prijs van alle waren ongestraft door eenieder mag ondermijnd en omlaag gehaald worden, totdat uiteindelijk de middenstandsramp ook gevoelig een weerslag verwekt, nadelig voor het grootste aantal kopers, de werknemers zelf. De middenstand stelt hoe langer hoe minder arbeiders tewerk. Hier moet dus een volledige ommekeer komen, wil men zonder kommunisme of staats-socialisme een geordend resultaat bekomen.

Het antwoord op de volgende vragen ligt voor de hand en maken alleen het antwoord op de eerste vraag nog duidelijker. Alleen de zevende vraag verdient een woordje meer uitleg.

Daar waar de middenstandwinkelier een kleine omzet heeft vergeleken bij het ingezette kapitaal, behaalt het warenhuis een grote omzet. De bedrijfsbelasting wordt bij de winkelier dikwijls berekend op de omzet en altijd is de aanslagvoet zeer hoog. Benevens de tientallen diverse wetten die kunnen op getouw gezet worden om de macht der warenhuizen te breken ten voordele van alle lagen der bevolking, kan ook deze gelden, dat, spijts alle kunstwerk van een geniale kontabiliteit, de warenhuizen zouden moeten betalen op hun omzet tegen dezelfde maatstaf waarmede de gewone winkelier gemeten wordt. Nu betaalt het warenhuis aan bedrijfsbelasting alleen op het dividend dat uitgekeerd wordt aan de geldschieter, wiens geïnvestigeerd kapitaal onbeduidend is tegenover de behaalde omzet. Laat het anders gebeuren, en ge zult de verkoopprijzen in de warenhuizen met ettelijke decimen zien verhogen.

STAATSTUSSENKOMST ?

Is staatstussenkomst gewenst en gerechtvaardigd ?

Wij beantwoorden deze vraag met een nieuwe vraag. Zou men het nu nog kunnen indenken dat om het loon en het bestaan van de werkman te verzekeren staatstussenkomst ongewenst en ongerechtvaardigd is ? Voor het overige willen we wel aannemen dat alleen staatstussenkomst wenselijk is daar waar het niet anders kan.

Kan het nu, dat dergelijke grote instellingen zodanig gefnuikt en hun macht zodanig beperkt wordt, zodat ze opdrogen en kwijnen ?

Ook andere grote bedrijven, instellingen en machtbezitters hebben niet langer kunnen weerstaan aan de tand van de tijd en van de sociale ontwikkeling. Men begraaft in Vlaanderen wel ganse nijverheden, zonder dat er een officiële Belgische traan over gestort wordt. De knoop moet nu eenmaal doorgehakt worden. Ten langen laatste geldt de spreuk « te zijn of niet te zijn » voor ons middenstand evengoed als voor hen, en wij hebben het volle recht te beweren dat ons bestaan als klassegroep meer waard is als hun bestaan. Daarom ook, als het niet anders kan, aanvaarden we zelfs geen enkel compromis.

Wij middenstanders, we moeten ons losrukken uit de bestaande partijen, blok vormen en aanleunen bij diegene die kordaat opkomen voor een betere sociale ordening, want de partij-politiekers hebben het zo niet voor, ze knipogen allen naar links.

Wij mogen getuigen dat het warenhuis heden ten dage een verderfelijke zwam is, die vegeteert op het pseudo-democratisch regiem en gans ons sociaal-economisch stelsel uitzuigt en ontreddert, of voorbereidt voor het staats-socialisme, alias het westers kommunisme.

BOUCKAERT

HET SCHOOLVRAAGSTUK

(Vervolg van blz. 3)

was, tot grote voldoening van alle christelijk-voelenden in ons land, te Antwerpen verzocht werd de stoet te verlaten door de C.V.P. bons, P. W. Segers. Die stoet werd niet ingericht door de C.V.P. maar door het Comité voor Vrijheid en Demokratie ! Waarom doekt men dan dat komitée niet op, als de C.V.P. daar toch de baas in kan spelen.

De Volksunie laat echter niet begaan. Wie als enige voor de rechtvaardige oplossing vecht, heeft de verplichting door te zetten. Tienduizenden strooibriefjes voor volledige schoolgelijk door zelfbestuur werden tot groot genoegen van de betogers uitgedeeld. Onze propagandisten genoten grote meeval. Zowel als Brussel werd Antwerpen voor ons een meevaller.

KEMPISCHE BOEREN BEESTEN TE TURNHOUT

Na de betogingen te Geel en te Mol moest Turnhout van het christelijk Vlaams verzet in de Kempen een afdoende en doorslaggevende bevestiging brengen. De Kempenaars hebben daarvoor gezorgd. Onze stinkende Kempische boerenbeesten hebben hun mening duidelijk te verstaan gegeven aan minister Vermeylen, die hen wilde komen « beschaven ». Deze eigenaardige beschavingsapostel moest zich door 1500 rijkswachters laten beschermen om zijn rood evangelie aan een paar honderden te komen verkondigen. Hij zal onze Kempen wel een zeer slecht missiegebied gevonden hebben. Wel bekome het hem !

Onze Volksuniegezinden stonden weer in de bres en kregen het geducht aan de stok met de 1500 « ordeverdedigers ». De enige oplossing voor het schoolvraagstuk, schoolgelijkheid door zelfbestuur werd echter klaar en duidelijk gepropageerd.

De tegenbetoging te Turnhout en de betogingen te Brussel en te Antwerpen zouden niet zo schitterend geslaagd zijn, zo onze Vlaamse studenten daar niet gelijk te Leuven en te Gent zo flink hun man gestaan hadden. Gelijk bij de Fostybetoging van voor een paar jaar gaven ze het goede voorbeeld. Slechts het veroveren van de straat maakt indruk op onze linkse potentaten. Hun eigen wapens uit de hand slaan en overnemen is de beste taktiek. Onze studenten wezen ook op dat terrein de weg. Onderstrepen we hierbij nog dat zowel de studenten van Gent als van Leuven eveneens slechts de oplossing van het schoolvraagstuk zien door zelfbestuur of federalisme. Dezelfde oplossing als de Volksunie voorstaat.

WAT VOOR LUIK ?

Ondertussen zijn de Walen bij monde van Renard ons eens lekker aan het uitschelden voor ongeletterden, verdierlijkten en dergelijke aardigheidjes meer. De Vlaamse koelies mogen de Waalse kapitalisten waarvoor ze te Luik werken wel grof geld op hun rug laten verdienen, rechten hebben deze onderontwikkelden echter niet. Slechter dan de Kongolezen worden ze inderdaad behandeld. Deze verachting voor de Vlamingen is niets nieuws. Ze bestaat werkelijk te Brussel en in Wallonië. Ze bestaat er door de schuld van de Vlamingen in de drie partijen, die steeds alle waardigheid over boord gegooid hebben en de paljas gespeeld hebben voor de Franssprekenden. Het is een schande en het is beschamend voor de Vlamingen als volk. Dergelijke « aanvoerders » blijven gelijk welk ander Europees volk gespaard. Slechts de Vlaams-nationalisten verzetten zich tegen deze onwaardige behandeling, die trouwens zelf op niets kan steunen. Vlaanderen is rijk genoeg aan hulpbronnen en aan fisische en geestelijke krachten dan dat we steeds moeten bedelen of ons een onwaardige behandeling moeten laten welgevallen. Het Comité voor Vrijheid en Demokratie is thans met de burgemeester van Luik aan het onderhandelen om de Vlaamse ongeletterden te laten wegblijven Hoe wil nog een Vlaming met dergelijke « christelijke » Walen samenwerken op die basis !

Voor ons is de zaak vrij eenvoudig. Wij zullen niet naar Luik gaan. Zo kunnen wij Luik niet bevuilen en Luik ons niet. De Walen moet hun eigen zaken maar opknappen, zij hun huishouden en wij het onze, als we samen aan tafel zitten schiet er voor ons al te weinig over. Slechts voor gemeenschappelijke belangen als buitenlandse politiek, kolonie en dergelijke kunnen we samen blijven marcheren. Dat wil het federalisme of zelfbestuur. Een oplossing die vóór België reeds toegepast werd en wordt in de Verenigde Staten, Indië, Kanada, Indonesië, Zwitserland en andere landen. Wij gaan dus niet naar Luik maar vorderen dat de Franssprekenden ons hier in Vlaanderen met rust laten met hun oplossingen, hun zelfoverschatting en hun onnozelheden !

Anders is het gesteld met het Comité voor Vrijheid en Demokratie en met de drie « grote » partijen. Zij staan op het standunt dat er geen onderscheid dient gemaakt tussen de twee volkeren. Het Comité voor Vrijheid en Demokratie laat de Waalse « geleerden » naar Hasselt komen en onderhandelt om de Vlaamse «ongeletterden» buiten Luik te houden. Het wordt werkelijk kras, zeer kras! Zelfs « De Standaard » moet ons thans bijtreden, niet alleen Scrutator, die reeds vaak blijk gaf onafhankelijk tegenover de partijen te staan, doch ook de Feiten en Beschouwingenman. Een laatste greintje fierheid en zelfstandigheid schijnt er dan toch over te schieten. Des te beter. Wij kunnen niet anders dan ons daarover reeds verheugen. Daarom zo argeloos worden te geloven dat hij de C.V.P. banden zou verbreken, zijn we niet. Het is nochtans even slaafs en even weinig fier steeds die partij te steunen, die dergelijke dingen DOORLOPEND doet. Dat dit laatste juist is betwijfelt zelfs « De Standaard » niet. Zo dom zijn ze daar niet. Wel ontbreekt het hen aan elementaire moed. Vandaar steeds die dubbelzinnige houding van een « Standaard », die Verschaeve reeds de woorden in de pen bracht : « Als ik kotsen moet, lees ik « De Standaard » ».

Laten we hopen dat ze ooit moed zullen krijgen, maar laten we evenzeer maar op ons zelf rekenen.

Wij staan thans weer voor het feit dat de christelijke Vlaamse openbare mening een verdere graad van ontwikkeling heeft bereikt dan de politiekers in de Christelijke Vlaamse Volkspartij en zelfs dan die van het Comité voor Vrijheid en Demokratie. Ons volk is veel gezonder in zijn reakties dan degenen, die beweren het te leiden. Bij de schoolkwestie doet zich ook de opgekropte vernedering van de koningskwestie gelden naast die van tal van aangelegenheden, waar door de schuldige medeplichtigheid van de Vlamingen in de drie partijen Vlaanderen benadeeld werd.

De tweede strijdfaze heeft terecht grote ontgoocheling verwekt. De C.V.P. durft weer niet verder marcheren. Ook hier zullen we de zweep moeten hanteren om hen aan te porren. Nochtans kan ze de regering op de knieën brengen indien ze wil. Waarschijnlijk zal ze het gewone spelletje weer trachten te spelen. Wat stemmen bijwinnen en de zaak zelf verliezen. Haar « bliksemoffensief » om leden bij te winen, afgekeken in Nederland, wijst daarop. Thans meldt ze haar ledenwinst. Ze vergeet er echter bij te zeggen, dat ze er nog moeilijk kon verliezen. Sinds de koningskwestie schoot er niet veel meer over. Waarom alvast geen kollektief ontslag in de provincieraden, onder meer van de bestendige deputaties ? Nieuwe verkiezingen voor de provincieraden zouden dan althans noodzakelijk zijn We zouden kunnen zien of de christelijke partijen zouden winnen ofwel de andere. Het zou toch een vingerwijzing zijn. Neen, men durft en men wil niet !

Vlaanderen moet bedrogen worden. Daaraan doen alle partijen mee. Het begint er naar uit te zien dat als we niet de handen slaan in die van de andere radikale Vlaamse mensen, die voorlopig nog menen, dat er met de C.V.P. iets te doen valt, ook de schoolkwestie zal verloren worden.

De schoolstrijd moet crescendo gaan. Wij moeten vooruit omdat we niet achteruit kunnen. Wij, Volksunie zullen onze volle plicht doen. Laten we echter acht slaan dat de eeuwige lamlendelingen de zaak weer niet verbrodden en verliezen.

Onverdraagzaamheid van rechts

voor partijpolitieke doeleinden wil exploiteren. Dat het hier dus in feite minder om katholieke scholen gaat dan om de ministerportefeuille van profiteur Pee Wee Segers !

Uit de canailleuse houding van Pee Wee is dus af te leiden dat de cevepe, zelfs om de fameuze ziel van 't kind te redden, niet bereid is ook maar de onbeduidenste toegeving te doen aan de Vlaams extremistische vleugel die, alhoewel samengesteld uit gelovigen en vrijzinnigen, toch in zijn geheel de kristelijke grondslag aanvaardt.

Het is nuttig daarvan akte te nemen.

Het is een bewijs dat de cevepe dus denkt dat ze, net als met de koningskwestie, aan de schoolkwestie een chantagemiddel heeft om op de Vlaamse extremisten een morele dwang uit te oefenen die hen er toe brengen zal als gedweeë schapen achter P. W. Segers aan te lopen.

Iets waarin de cevepe zich natuurlijk vergist.

Zowel te Brussel als te Antwerpen hebben de Vlaamse extremisten in proportioneel grotere vertegenwoordiging dan de cevepekens, achter Van Cauwelaert & Co gelopen. In het parlement zal Wagemans waarschijnlijk ook wel achter diezelfde cevepe heren blijven lopen zolang om de Collard-wetten wordt gestreden.

Maar dat doen de Vlaamse extremisten dan ook maar alléén in deze aangelegenheid. En niet als het om wat anders gaan zal.

Doch wat er ook gebeuren mag, een honderdduizendtal Vlaamse stemmen zullen nooit meer, onder geen enkel voorwendsel, naar de cevepe gaan. Dat heeft één keer gepakt met de koningskwestie, maar dat pakt geen tweede keer, of men het nu jammer vindt of niet.

Verstandige cevepekens zouden dus zó handelen dat deze mensen niet formeel afgestoten werden en altijd een deurke open laten voor zekere overeenkomsten. P. W. en Co, gedreven door hun haat tegenover diegenen aan wie zij het verlies van hun portefeuille wijten (al heeft hun onderzoek na de nederlaag uitgewezen dat de oorzaak bij hen zèlf lag) denken er anders over. Ze denken dat de geestdrift van heden niet de schoolgelijkheid, maar hun verwaand persoontje geldt.

Zij gaan bittere ontgoochelingen tegemoet.

En de verantwoordelijken voor de scheurlijsten van 1958 zijn reeds gekend. Onze cevepekens kunnen ze ontmoeten telkens ze in een spiegel kijken.

« Geeraard »

Katholiek weekblad voor Geraardsbergen en omstreken, protesteerde eveneens in een hoofdartikel getiteld « Gevaarlijke Discriminaties» en schrijft onder meer :

« Daar waar wij allen akkoord gaan om te zeggen dat in deze tijd de eenheid onder alle christene mensen in Vlaanderen er nodig is als brood, heeft geen enkel katholiek politicus, hoe hoog hij ook moge geplaatst staan op de hierarchische ladder, het recht, uit zuiver politieke overwegingen, ook maar één man of één vrouw aan de kant te duwen.

Van twee dingen één : ofwel is de toestand werkelijk zo alarmerend als hij ons wordt afgeschilderd door de leiders van het verzet en dan is geen krächt te veel, ofwel is hij niet zo alarmerend en dan is het hele verzet louter humbug om een politieke winkel te dienen. »

(Lees door blz. 7)

Zaterdag 28 Mei, vergadering te Hasselt, Hotel Warson, Stationstraat, te 19 uur., Sprekers Mr. Van der Elst en Drs. Jorissen.

Onverdraagzaamheid van rechts

De Gazet van Antwerpen

Onze aanwezigheid te Antwerpen was een doorn in het oog van volksvertegenwoordiger Kiebooms, die in de « Gazet van Antwerpen » ons afschilderde als de bondgenoot van de linksen of beter nog van de kommunisten ! Niet wij toch hebben na de oorlog de hand geslagen in die van de kommunisten, maar wel heeft de C.V.P. samen met die heren geregeerd ! Potsierlijk is hij waar hij de eenheid van de linkse partijen tot voorbeeld stelt en dan vraagt dat de Volksunie een zou zijn met de C.V.P. ! De linkse partijen verstaan juist de kunst om samen te werken waar hun program overeen komt zonder elkaar op te vreten. De C.V.P. wil de eenheid door onze verdwijning. Voorwaar dan zijn de sccialisten nog wat verdraagzamer tegen de andere linkse partijen als de C.V.P. tegenover ons.

« Ge moet werkelijk een grote dosis onbeschaamdheid aan de dag leggen » schrijft dat potsierlijk heerschap, dat zelfs een universitair diploma schijnt te bezitten, wat hem niet belet onzin uit te kramen waarin geen greintje logika te bespeuren valt : « Ge moet werkelijk een grote dosis onbeschaamdheid aan de dag leggen met op dagen als deze en in de strijd als deze, de massa der katholieke Vlamingen trachten te verdelen. »

Thans verdeelt men de mensen door samen met hen te vechten ! En eenheid is maar te bereiken door de verdwijning van een van de twee partijen ! Maar waarom dan de linksen tot voorbeeld stellen ? Doeken de liberalen en de kommunisten hun partij op als zij samen met de socialisten voor de verwezenlijking van een programpunt strijden ?

De Standaard

Zijn argumentatie was zo dwaas dat zelfs de andere C.V.P. krant « De Standaard » er tegen op komt bij monde van de meest objektieve van haar redakteurs, Scrutator. Onder de titel « Voor ware eendracht » in de rubriek « Standpunten » van 22 april schreef hij :

Voor een paar dagen heeft men in ons blad kunnen lezen dat het Comité voor Vrijheid en Democratie van Antwerpen het nodig heeft geoordeeld de h. H. Wagemans, volksvertegenwoordiger, te verzoeken om geen deel te nemen aan de betoging die vorige Zondag in genoemde stad doorging.

Laten wij eerlijk bekennen dat wij een dergelijk optreden van wege het Antwerpse comité voor vrijheid en democratie niet begrijpen.

De betoging die vorige Zondag te Antwerpen doorging werd ingericht om te protesteren tegen de schoolwetten van Collard en ter verdediging van het principe der schoolgelijkheid. Al wie zich met deze doelstellingen kon verenigen werd opgeroepen om aan deze optocht deel te nemen. De vrijheid van onderwijs is een aangelegenheid die verre de grenzen van het partijbelang te buiten gaat. De bedoelde betoging ging trouwens niet van een bepaald partij uit maar van een zelfstandig organisme dat speciaal ter verdediging van de hogergenoemde beginselen werd opgericht. En daar zien we nu dat ditzelfde organisme het nodig heeft geoordeeld om een bepaald persoon, die dan toch een groot aantal kiezers vertegenwoordigt vermits hij zitting heeft in het parlement op krenkende wijze te weren

Het is onze bedoeling geenszins hier standpunt te kiezen tegenover de politieke opvattingen van de h. Wagemans en zijn aanhangers. Wij constateren alleen dat de h. Wagemans evenals de meeste van zijn kiezers katholieken zijn, even gehecht als wie ook aan de vrijheid van het onderwijs en aan de christelijke levensbeschouwing. Bij ons weten heeft geen enkele partij, ook de C.V.P. niet, het monopolium van de verdediging der christelijke beginselen. Indien er ooit een ogenblik geweest is waarop alle christenen, overheen alle partijverschillen, dienden samen te werken ter verdediging van hun gemeenschappelijke, morele en godsdienstige belangen, dan is zulks nù. Deze ruimheid van geest is blijkbaar niet aanwezig bij de leiding van het Antwerps comité voor vrijheid en democratie. Met het oog op de belangen die thans op het spel staan, kunnen wij een dergelijke houding slechts betreuren.

In DE GAZET VAN ANTWERPEN (20 April) poogt de h. L. Kiebooms de beslissing van het Antwerps comité goed te praten. Hij doet zulks onder de bijna humoristische titel : EENDRACHT HOOGSTE GEBOD. Het is inderdaad een vreemde manier om de eendracht te dienen door de tegenstelling te verscherpen en mensen die tot samenwerken bereid zijn, bewust uit te sluiten.

Het argument van de h. Kiebooms luidt dat de aanhangers van de h. Wagemans de ontroering trachten uit te buiten die door de ontwerpen Collard bij de Vlamingen teweeg werd gebracht. Wat zou hij ervan denken indien men hem hetzelfde verwijt naar het hoofd moest slingeren en beweren dat hij het schoolprobleem uitbuit om zijn politieke partij voordeel bij te brengen ? Zou hij zulk een beschuldiging niet met verontwaardiging van de hand wijzen en als vuige laster bestempelen ? Neen, onder christenen zou men er in de huidige omstandigheden beter aan doen dergelijke gemene insinuaties ongebruikt te laten. Zij passen beter onder de pen van een Jos Van Eynde dan van een katholiek journalist en in ieder geval brengen zij weinig aarde aan de dijk.

Nu men, met het oog op de grote belangen die op het spel staan, de eendracht onder alle christenen predikt, zou men er beter aan doen naar positieve middelen uit te zien om deze eendracht mogelijk te maken. De twistappel is op dit ogenblik in het federalisme gelegen. Als christen heeft men het recht voor- of tegenstander van deze structuurhervorming van de staat te zijn. Zou het dan in de huidige omstandigheden niet tot de zo nodige eendracht kunnen bijdragen, indien men ook in de schoot van de C.V.P. het federalisme tot een vrije kwestie verklaarde, zoals dat ook in de B.S.P. het geval is ? Een dergelijke ruimheid van geest zou naar onze mening meer tot de eendracht kunnen bijdragen dan de kwetsende insinuaties waarover wij hierboven gewaagden

De Nieuwe Gids

Ook « De Nieuwe Gids », die het overschotje groepeert van de « realisten » die na de jongste oorlog oordeelden dat Vlaanderen gelijkberechtigd was in ons land, wringt zich in alle mogelijke bochten om het besluit Wagemans te weren zoed te praten. Wagemans is geen C.V.P.-er, dus was zijn plaats niet te midden van de C.V.P.-volksvertegenwoordigers, aldus die krant. Niet-nadenkenden zal zij aldus wel mislleiden. Want grove misleiding is het. Het Comité voor Vrijheid en Demokratie heeft zich aangekondigd als een buitenpartijpolitieke organisatie, die GANS het christelijk verzet wou groeperen. De Volksunie staat op christelijke basis, verwerpt het wetsvoorstel Collard en staat reeds van voor de huidige schoolstrijd op het standpunt van de volledige schoolgelijkheid. Wanneer er dus een parlementaire groep in de stoet meemarcheerde, dan hoorden al de christelijke parlementairen daarin thuis. Het was immers geen C.V.P. stoet. In een C.V.P. stoet hoorde Wagemans inderdaad niet thuis en de Volksunie zou zich wel wachten hem daarin af te vaardigen ! Maar het was toch een betoging van het Comité of niet ?

Verder tracht « De Nieuwe Gids » Wagemans' verwijdering te motiveren omdat hij en zijn volgelingen het federalisme op hun program hebben en dit ook zeggen. Het Comité voor Vrijheid en Demokratie heeft dat niet op haar program, schrijft de Nieuwe. Maar zou de Nieuwe ons nu ook eens willen verklaren of dat Comité op haar program heeft de niet C.V.P.ers, die christelijk en anti-Collard zijn te weren ? Want op veel van hun meetingen wordt er tegen ons, strijdgenoten in de schoolkwestie tegen de linksen, gestookt dat het een aard heeft ! Dat staat toch ook niet op het program van het Comité, menen wij. Wij hebben het althans nergens gelezen !

En « De Nieuwe Gids » ons verwijten dat we ook de C.V.P. aanvallen ! Wat hebben zij anders gedaan en wat doen zij anders dag aan dag op alle mogelijke vergaderingen dan ons aanvallen en nog eens aanvallen, terwijl zij ondertussen schijnheilig schermen met de « eenheid » ! Meer nog de gemene leugen dat wij scheurmakers zijn wordt voortdurend verder verspreid, alhoewel een Vlaamse partij reeds van in de negentiende eeuw aan verkiezingen meedoet ! Wat hebben onder meer een Hendrik Conscnience en een Lodewijk De Raet vóór ons gedaan ? En de radikaal Vlaamsgezinden sinds tientallen jaren ? « De Nieuwe Gids » weet dat net zo goed als wij natuurlijk. Het is bewust bedriegen van de openbare mening.

TWEE BRIEVEN

In verband met die uitsluiting stuurde onze volksvertegenwoordiger Herman Wagemans op 17 april volgende brief aan P. W. Segers :

Mijnheer de Senator,

U zijt, naar ik vermoed, de arrondissementeele Voorzitter van het Comité voor Vrijheid en Democratie. Alleszins zijt U de Voorzitter van het Arrondissementeel bestuur van de C.V.P.

Vermits ik, sinds heden Zondagnamiddag, heb moeten vaststellen dat het ene comité zich volledig wil vereenzelvigen met het andere, zal deze brief wel terecht komen daar waar hij behoort.

Ik was zo naïef, Mijnheer de Senator, te geloven dat de aktie van het Comité voor Vrijheid en Democratie boven de partijtwisten stond en dat dit comité zich richtte tot alle mensen, die de schoolgelijkheid voorstonden. Dit was de reden waarom ik te Brussel op 26 Maart 1955 aanwezig was, en geenszins achteraan !

In eenzelfde geest wilde ik eveneens deelnemen aan de betoging te Antwerpen op 17 dezer, en dit als parlementair naast de andere parlementairen. U hebt mij echter laten zeggen dat men geenszins op mijn aanwezigheid gesteld was, en dat « men » het « sterk » zou vinden indien ik mede vooraan zou opstappen. En, alhoewel ik zelfs geen genodigde was, zou « men » mij wel laten gaan bij deze genodigden.

U zult wel begrijpen, Mijnheer de Senator, dat ik daarvoor onmiddellijk heb bedankt! En iedereen moet nu wel de logische gevolgtrekking maken : in plaats van er zich over te verheugen dat het standpunt van de schoolgelijkheid ook gedeeld wordt door mensen die niet in de C.V.P. staan en die ook voor hun standpunt willen uitkomen vindt U het nuttig die mensen te weren. Dit wijst er dus op dat de schoolstrijd klaarblijkelijk niet hoofdzakelijk gevoerd wordt omwille van de principen maar wel om hem voor partijpolitieke strijd te gebruiken.

U moet weten, Mijnheer de Senator, dat in de Volksunie naast de katholieken, waartoe ik behoor, ook vrijzinnigen staan, die echter de kristelijke grondslag aanvaarden, en eveneens de absolute schoolgelijkheid beogen, en daarin zelfs verder gaan dan de C.V.P. of de vroegere katholieke staatspartij is gegaan

Omwille van dit incident van heden Zondag 17 dezer, zal niemand onzer de beginselen verloochenen Zo zijn wij niet ! Maar U zult begrijpen, Mijnheer de Senator, dat wij deze dubbelzinnigheid aan de kaak moeten stellen. Tegenover de massa wordt geschermd met schone beginselen, maar de leiding van het comité vereenzelvigt zich met de C.V.P. en stelt de aktie in dienst der C.V.P. partijpolitiek

Hoogachtend,
Herman WAGEMANS.

Het geval Wagemans is te Antwerpen niet alleenstaand. De heer Proost, die lid is van ons hoofdbestuur en schepene van Onderwijs te Zwijndrecht, stelde de vraag aan het Comité voor Vrijheid en Demokratie of alle christelijkvoelenden welkom waren in voormeld comité. Het antwoord is zeer «geestig» en vooral van een C.V.P. « eerlijkheid ». Dikwijls werd er reeds, ook in C.V.P. kranten als « De Standaard » geprotesteerd tegen het franskiljonisme van dat Comité te Brussel. Bijgaande brief in een Nederlands van een zodanige kwaliteit dat het Frans van een Hollander net er niet bij halen kan, drukken we hierbij over :

Comité voor
Vrijheid en Democratie.
Nationaal Sekretariaat.

Brussel, 23 Maart 1955.

Geachte Heer,
De Heer du Bus de Warnaffe, lid van het Nationaal Comité voor Vrijheid en Demokratie verzocht mij heden uw brief van 18 Maart.

In deze brief deelt U mede dat U als christen mens uw plicht wil doen in de schoolstrijd en dat U aangenaam zou zijn te vernemen op het Comité voor Vrijheid en Demokratie de wens heeft uitgedrukt zoveel mogelijk die mensen te weren.

Die deel uitgemaakt hebben van een andere christelijke lijst dan deze van de C.V.P.

Het Comité voor Vrijheid en Demokratie weert geen enkele persoon die wil mee strijden ; het zijn alleen personen die zich in zo een toestand stellen dat zij geen deel kunnen uitmaken van Vrijheid en Demokratie.

Het is aan U en aan uw plaatselijk of gemeentelijke comité te oordelen of U zich in die toestand bevindt.

Met de meeste hoogachting,

De Sekretaris,
R VERMEIRE.

Zo worden de Vlaamse negers behandeld door de Brusselse heren van het Comité voor Vrijheid en Demokratie. Tweetalige uitnodigingen en Franse bedankingsbrieven worden door dit Comité in Vlaanderen verspreid. Wij weten wel dat de Vlamingen in de C.V.P. gewoon zijn van zich als negers te laten behandelen door hen die in de C.V.P. de plak zwaaien. Maar er zijn in Vlaanderen toch nog mensen die voldoende zelfrespekt hebben om zich beledigd te voelen wanneer zij zo behandeld worden. Op het Nationaal sekretariaat is men niet eens in staat een fatsoenlijke Nederlandse brief te schrijven !

Grootscheepse ledenwerving voor de C.V.P.

Overigens wordt het masker afgeworpen. De voorzitter van de C.V.P., de franskiljon Lefevre, heeft met veel tamtam aangekondigd dat iedereen nu lid moet worden van de C.V.P. en dat een grootscheepse aktie voor ledenwerving op touw gezet wordt. Wij weten wel dat sedert de koningskwestie het ledental van de C.V.P. geweldig geslonken is. Maar denken de heren van de C.V.P. dat nu reeds het ogenblik gekomen is om de schoolkwestie onbeschaamd uit te buiten voor hun partijpolitieke winkel ? Denken zij werkelijk dat de openbare opinie in Vlaanderen zal aanvaarden dat dan wanneer eendracht in de afweerstrijd noodzakelijk is en de partij-politieke bekommernissen op het achterplan zouden moeten blijven, één partij munt zoekt te slaan uit de schoolkwestie ? En indien het Comité voor Vrijheid en Demokratie inderdaad onpartijdig wenst te zijn en te blijven en op de medewerking van alle krachten wil rekenen, moet het thans stelling kiezen en dit C.V.P.-manoeuvre afkeuren.

Onvermoeibaar verder werken

Wanneer de C.V.P.-ers denken op ons indruk te maken met hun kleinzielig dwaas gestook en gedoe dan hebben ze het mis voor. Wij weten dat onze volksmensen werkelijke schoolgelijkheid vragen. Daarom zullen zij voor het program van de Volksunie voelen Wij hebben er geen bezwaar tegen dat de C.V.P. eveneens vroeg of laat die VOLLEDIGE schoolgelijkheid zal vragen. Integendeel wij trachten hen zo ver te krijgen. Voor een keer zouden zij dan eens moedig zijn en een rechtvaardige oplossing in een probleem voorstaan. In elk geval zullen wij ook hier onze plicht doen en onvermoeibaar verder ijveren voor de verwezenlijking van dit punt van ons program. En het Comité voor Vrijheid en Demokratie wensen wij meer zin voor zelfstandigheid en genezing van haar dubbelzinnige houding in sommige omstandigheden. De schoolstrijd zal er des te vlugger door gewonnen worden !

Op de voormiddag van het Vlaams Nationaal Zangfeest, Zondag 17 Juli. Grote Volksvergadering van de Volksunie te Antwerpen.

ONS KONGRES : KEERPUNT EN BELOFTE

(Vervolg van blz. 1)

Er werd ook voor deze spreekbeurt een zeer aandachtig gehoor gevonden, hoewel heel veel deelnemers niet tot de middenstand behoorden.

De gul lachende boerenfronter en overtuigd Vlaming Ludo Sels uit Duffel, bracht de volkse nood en de spot van Tijl op het podium. De spreker namens de boeren had al dadelijk de zaal in zijn greep. Wat hij zei klonk niet geleerd, niet akademisch, maar oprecht, radikaal, scherp en durvend. Hij wist de noden van de Vlaamse boer uit te beelden in een taal die weliswaar humoristisch was doch ook vaak ontroerde. De bijval die hem te beurt viel was dan ook overweldigend. Met een volksredenaar als Ludo Sels in haar gelederen zal de Volksunie beslist belangrijke vorderingen maken in de boerenmiddens

Mr. Herman Wagemans, volksvertegenwoordiger der Volksunie, werd al even warm toegejuicht. Zijn stellingname inzake de schoolstrijd vond in de zaal een allergunstigst onthaal. Tegen Collard, zo verklaarde hij ondermeer, omdat

DE HEER RENE PROOST
Zwijndrecht.
— Lid van het Hoofdbestuur der Volksunie.
— Spreker op het Kongres.

hij de gewetensvrijheid wil beknotten doch ook tegen de C.V.P. omdat deze al te vaak het Vlaams geweten miskent. Gelijkheid van onderwijs voor allen, geen begunstigden, geen benadeelden en zeker geen beperking van de vrijheid op dat gebied. De christelijke krachten in de Volksunie zullen hun man staan in de schoolstrijd, niet omwille van de C.V.P. en ook niet omwille van de eigen partij zoals veel C.V.P.-ers maar om het principe van vrij onderwijs, dat ons heilig is

De verschillende spreekbeurten werden omkaderd door gemeenschappelijk gezongen strijdliederen. Zo klonken « Het Lied der Vlaamse Zonen » en andere daverend als op één zangfeest en het vendel marsjeerde dat de zaal ervan trilde.

De rede van Wim Jorissen, de stormklok van de Volksunie — een indrukwekkende gestalte met een kloeke klokke Roelandstem — galmde nu door de zaal.

Zijn bezielend woord riep de deelnemers van het kongres op om de handen aan de ploeg te slaan : geen half werk doch werk van duur ! Kernen moeten worden gevormd, afdelingen uitgebouwd, vergaderingen belegd tot in de uiterste hoeken van Vlaanderen en de abonnementen op het partijblad moeten toestromen. Geen man die nu nog langer mag versagen, geen uitvluchten meer, geen desertie, alle hens aan dek ! Dat ieder zijn man sta en dat niemand na deze geestdriftige dag weer in slaap valt. Aan 't werk, is het parool voor de komende maanden.

De trommels en bazuinen onderlijnden de krachtige woorden van de redenaar : ten zal !

Nadat de stilte weer ingetreden was, sprak professor Couvreur het slotwoord. Een ernstig hoogstaand beroep op onze overtuiging, op onze hoge plicht tegenover het verleden, het heden en de toekomst van ons volk. Hij beleed zijn onverwoestbaar geloof in het nationalistisch beginsel dat de Vlaamse beweging schiep en waaraan wij op straf van ondergang trouw blijven moeten.

Een klinkende Vlaamse Leeuw besloot dit hoopgevend kongres.

Het is een onbegonnen werk de namen op te sommen van de vooraanstaande Vlamingen die in de zaal aanwezig waren, er waren er in elk geval zeer velen. Wij weten thans met zekerheid dat een groot deel van het bewuste gezonde Vlaanderen achter ons staat en wij met gerust geweten verder werken kunnen.

Vlamingen, uw plaats is in de Volksunie !

Vlaamse boeren, arbeiders en middenstanders, de Volksunie vecht voor u !

G. V.

WIJ VESTIGEN DE AANDACHT VAN ONZE LEZERS OP :

« **Het Handelsblad** », dat een vrij objectief verslag uitbracht over ons kongres en wel op de eerste bladzijde.

« **De Standaard** », die het niet over zijn hart kreeg meer dan een kort bericht op de vierde bladzijde te wijden aan ons kongres. Er zijn voor De Standaard blijkbaar kongressen die veel belangrijker zijn, zoals b.v. het kongres van het Vlaams Verzet, waarop in totaal bestuur inbegrepen, dertien personen aanwezig waren, maar waarover een zeer uitgebreid verslag gepubliceerd werd.

« **De Volksbeweging** », waarin, naast een uitvoerig verslag, ook nog beschouwingen in verband met ons kongres verschenen die voor ons bemoedigend zijn en waaraan wij het volgende ontlenen : « Doch niet alleen wat de opkomst betreft is dit congres voortreffelijk geslaagd. Ook de geest die er heerste was uitstekend. Een geest gekenmerkt door dynamisme, ernst en realiteitsbesef. Geen spoor van 'n neiging om aan de noodlottige zuigkracht van de unitaire, onvlaamse CVP toe te geven. Een duidelijke stellingname ten aanzien van amnestie en federalisme. Een logisch Vlaams-nationaal doordenken op het sociaal vlak, zodat het beginsel van de volstrekte standensolidariteit — zonder begunstiging van een enkele dier standen — volstrekt tot zijn recht kwam. Op onderwijsgebied, een onvoorwaardelijk zich bekennen tot de gelijkberechtiging van alle gezinshoofden alsmede het onverbiddelijk aan de kaak stellen, zowel van een achterlijk anticlericalisme als van het traditioneel partijclericalisme dat op de commercialisatie van de godsdienstige belangen aanstuurt. Wij juichen het verder toe, dat de Volksunie er niet voor te vinden is, zich door de reukofferdampen van een verleidelijk neutralisme in slaap te laten wiegen maar even beslist ieder oorlogszuchtig buitenlands beleid afwijst. Door tot slot meer waarde te hechten aan de morele weerbaarheid — welke vanzelfsprekend de beveiliging van onze Nederlandse volksaard veronderstelt — dan aan de eigenlijke bewapening heeft de Unie blijk gegeven van wijsheid en van doorzicht. »

« **Het Boerenfront** », Weekblad, Strijdorgaan van de Boerenbeweging in Vlaanderen, waarin een verslag verscheen over ons kongres en de besluiten van de sektie Landbouwproblemen.

« **Het Middenstandsleven** », orgaan van het Algemeen Syndikaat der Middenklasse (Redactie : Koninklijke straat, 268, Brussel). Het nummer voor Maart-April bevat interessante bijdragen op gebied van ekonomie, handel, recht, sociale en fiskale wetgeving. In dit nummer worden studiedagen voor middenstandsleiders aangekondigd te Brussel op 21 en 22 Mei a.s. Men kan inschrijven op het sekretariaat van het A.S.M., Koninklijke straat 268, Brussel.

« **Het Pennoen** », maandblad. (Adres : Longinstraat, 76, Zellik). Het eerste dubbelnummer van de 6e jaargang (April-Mei) is gans gewijd aan wijlen Domela Nieuwenhuis Nyegaard. Een zeer degelijk nummer. Warm aanbevolen.

« **Notre Flandre** », het degelijk tijdschrift van de Frans-Vlamingen. Zo pas verscheen nr 4 van de 3e jaargang, met o.m. een zeer interessante bijdrage van Steven Pette. « Ce qu'est pour nous la Flandre ». Het is de tekst van de voordracht door Pette gehouden te Waregem op de Frans-Vlaamse Kultuurdagen verleden jaar en ook te Leuven voor de studenten. Verder bijdragen van J.E. van den Driessche, Dr. L. Elaut, Bert Van Duyne, P. Swijngedauw.

WIJ SCHRIJVEN... MEN SCHRIJFT ONS

De redaktie kreeg ook gedurende de laatste weken heel wat brieven. Velen waren geestdriftige ontboezemingen over ons schitterend geslaagd kongres, « stijlvol naar vorm, rijk en juist naar inhoud » zoals een vriend uit Brugge ons schreef.

Ook andere brieven kregen we binnen.

Zo is onze door en door eerlijke, maar ook door en door radikale vriend *Jaak Gilissen uit Mechelen-aan-de-Maas* eveneens verontwaardigd over de laster van « Het Parochieblaadje ».

« Ik heb persoonlijk reeds schriftelijk geprotesteerd bij de redaktie van « 't Parochieblad » schrijft hij ons, en «hun gevraagd waarom de 150.000 en meer toekomstige kiezers van de Volksunie « ongewenst » zijn in het Comité voor Vrijheid en DEMOKRATIE (sic !). Ik heb hun bevestigd dat er dynamische Vlaamse Katolieken zijn die alhoewel niet lid van de C.V.P. toch hardnekkig strijden voor schoolgelijkheid en voor definitieve schoolvrede zoals in Holland, en niet te vinden zijn voor enig kompromis, noch met de C.V.P. noch met gelijk welke linkse bedriegers ! Ik heb tenslotte het parochieblad gewaarschuwd dat ze bezig zijn deze mensen te verbitteren, door de zaken zo voor te stellen, alsof er buiten de C.V.P. geen zaligmaking te verwachten is ! »

Eveneens uit Limburg bereikte ons een reaktie van een van de vele duizenden, die in het kader van onze massale propaganda « De Volksunie » gratis toegestuurd kreeg : *« Wij waren blij kennis te maken met Uw gazetje Volksunie. Wij zien dat gij toch ook nog eens iets durft schrijven voor de boeren en voor de middenstanders. Ik ben boer en verkoop veevoeders. Hier in onze streek zegt men voor wie moeten we nu nog kiezen. De kamerheren spreken niet over ons. Wij hopen dat gij van U zult afspreken voor ons. Gij moogt mij een kwitantie sturen voor Uw gazetje. »*

Ingenieur A. Stevens uit Duffel stuurde ons een brief door die hij naar « De Standaard » gestuurd heeft, maar die noch gepubliceerd noch beantwoord werd. « De Standaard » had gegeurd met het feit dat er C.V.P. gemeenteraadsleden waren die een offer konden brengen. Te Brugge werd een familielid van een schepene niet benoemd omdat hij een officieel diploma had maar wel werd er iemand, houder van een diploma van een vrije school aangesteld. Te Duffel geschiedt het anders. De objektieve « Standaard » heeft nog geen tijd gevonden het te vermelden. Wij laten hierbij de brief volgen :

Duffel 2 Mei 1955.

Mijne Heren,

In de STANDAARD van Zondag 1 Mei las ik onder de Echo's het artikel « Rondom een benoeming te Brugge ».

Ik kan ten volle de gedragslijn van het gemeentebestuur goed keuren en tot voorbeeld stellen; maar of die handelwijze algemeen is en of overal de C.V.P. en de C.V.P.besturen zo konsekwent zijn is niet bewezen, wel het tegendeel.

Wat denkt u n.l. over het volgende :

Te Duffel werden na de bevrijding, met of zonder rede, dat speelt hier geen rol, twee hoofdonderwijzers van de gemeentelijke jongensschool geschorst en een derde afgezet. Bij de twee geschorsten die niettegenstaande hun geen strafbaar feit kan worden ten laste gelegd door het O zo Christelijke gemeentebestuuur niet terug in dienst wil genomen worden, werd drukking uitgeoefend opdat ze toch zouden willen ontslag nemen. Een er van heeft uiteindelijk toegegeven, en het gemeentebestuur hoopte ook de andere te kunnen bewegen hetzelfde te doen.

Dus meende men dat de benoeming van 3 hoofdonderwijzers op de dagorde van de gemeenteraad kon worden gezet.

Het huidige d.d. schoolhoofd van de jongensschool West met een officieel diploma is de kandidaat van de burgemeester en C.V.P.volksvertegenwoordiger Van Hamme, en deze zou dan ook moeten benoemd worden, daar waar hij wat ouderdom, schoolhoofd is niet officieel open schoolhoofd blijft.

De normale kandidaten voor deze plaats kunnen daartegen alle drie een vrij diploma voorleggen.

Om zijn slag thuis te halen had de Burgemeester dan besloten op de dagorde te doen plaatsen : « Bevorderen van onderwijzers » om zo doende een onwettelijkheid te doen aanvaarden. Immers de plaats van schoolhoofd is niet officieel open verklaard en de bedoeling was eenvoudig de d.d. te bevorderen tot schoolhoofd.

Gelukkig heeft de nog geschorste hoofdonderwijzer niet toegegeven en heeft de dag zelf van de gemeenteraad aan het schepencollege een schrijven gericht dat het onnodig was een schoolhoofd te benoemen daar hij zelf schoolhoofd blijft.

Hierdoor werd de zaak uitgesteld en werden de andere plaatsen ook niet toegewezen.

Dit gebeurt te Duffel in volle schoolstrijd door een C.V.P.-Volksvertegenwoordiger en Burgemeester die op meetings en openbare vergaderingen wel het grote woord kan hebben, en o.a. te Antwerpen nog de groet van het arr. Mechelen bracht, maar zijn eigen handelwijze dienaangaande niet kenbaar zal maken. Ik vind dat het stilaan tijd wordt dat er klare wijn geschonken wordt en dat het uit moet zijn dat de C.V.P.mandatarissen taboe zijn. Als U de Brugse Burgervader moedig noemt wat dan met de Burgemeester van Duffel ? ? ?

Tot hier mijn mening en de feiten. Wenst U nog verdere uitleg of toelichting dan ben ik steeds tot uw dienst.

Daar we de Standaard kennen als zijnde een dagblad dat vrij staat van iedere politieke partij en er steeds naar streeft de C.V.P. te saneren zou het me niet verwonderen en me veel genoegen doen deze feiten een der volgende dagen aangehaald te zien.

Gelieve te aanvaarden de gevoelens mijner hoogachting.

Getekend : A. STEVENS.

J. M., soldaat te Leopolsburg, schrijft ons :

« Wat deed het me deugd te horen dat de Volksunie de diensttijd op 12 maanden wil terugbrengen en opkomt voor een geest van morele weerbaarheid. Inderdaad de tientallen miljarden, die men in het leger steekt hebben geen zin omdat er geen achting en geen onderlinge waardering bestaat tussen Franssprekende officieren en Vlaamse soldaten. Waarom geen Vlaamse officieren, volksjongens zoals wij ? Dan zou de legerdienst — een noodzakelijk kwaad — te verdragen zijn. Nu vervelen we ons. Wat we trouwens te leren hebben, daar hebben we geen 18 maanden voor nodig ! »

Onze briefschrijver heeft onze stelling goed begrepen. Franstalende oppervlakkige pochhansen die thans zoals in 1940, onze jongens bevelen daar hebben we niets aan. Bij de eerste bom die ontploft zullen ze weer naar Zuid-Frankrijk vluchten. Met heel wat minder miljarden kunnen we een volksleger uitrusten waarvan door de onderlinge solidariteit van officieren en soldaten de gevechtswaarde sterk opgedreven wordt. Met de huidige geest — om van de misbruiken niet te spreken — heeft ons leger geen gevechtskracht. Ook met drie jaar dienstverplichting niet.

Niet langer geaarzeld !

Sluit aan bij de Volksunie !

Lees en verspreid ons blad !

Gezien de overvloedige kopij werd de rubriek bewegingsleven uitgesteld tot volgende maand.

De Volksunie (Mei 1955) — 1e Jaargang — N° 5

REDACTIE en BEHEER : Kipdorp, 61, Antwerpen.

Tel. : 31.01.53

P. C. : n° 885.72, Volksunie, Antwerpen.

Jaarabonnement : 50 Fr.

Steunabonnement : 100 Fr. (minimum).

Losse nummers : 5 Fr.

Verantwoordelijk voor uitgave en opstel
Mr Herman Wagemans, Stefaniestraat 14, Antwerpen.